

Vi Thần Rất Bận

Contents

Vi Thần Rất Bận	1
1. Chương 1: Nhất Thường Tham Hoan	1
2. Chương 2: Mưa Khói Mê Mông	3
3. Chương 3: Khảm Hoa Dất Ngọc	5
4. Chương 4: Kỳ Soa Nhân Ý	8
5. Chương 5: Quân Uy Khó Dò	11
6. Chương 6: Bổng Nhiên Gặp Gỡ	14
7. Chương 7: Trúc Mã Lỡ Triều	17
8. Chương 8: Một Kịch Tận Trời	20
9. Chương 9: Nhược Thủy Tam Thiên	23
10. Chương 10: Không Say Không Về	25
11. Chương 11: Bệ Hạ Say Rồi	27
12. Chương 12: Hầu Hạ Thay Áo	30
13. Chương 13: Bội Ngọc Minh Loan	34
14. Chương 14: Phiên Văn Phúc Vũ	37
15. Chương 15: Những Chuyện Sau Đó	47

Vi Thần Rất Bận

Giới thiệu

Editor: Tiểu Diệp Thảo Thể loại: trung thiên đam mỹ cổ trang, cung đình hậu tước cận thủy lâu thai, 1x1, muộn tao thù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-than-rat-ban>

1. Chương 1: Nhất Thường Tham Hoan

Mùng hai tháng Hai, Long Sĩ Đầu.

“Loảng xoảng”, bên trong ngự thư phòng, long ý bị dùng sức đá ngã lăn ra đất. Đương triều thiên tử bước nhanh tới trước bàn, nắm chặt lấy áo tiểu thái giám, rống to lên: “Hắn, nói, cái, gì!”

Tiểu thái giám run run hai chân nơm nớp lo sợ không dám ngẩng đầu, cả buổi mới lắp ba lắp bắp nói: “Thưa, thừa tướng đại nhân nói: ‘Vi... vi thần rất bận, không... không cách nào nhận lệnh.’”

“Nực cười!” Phong thái hoàng đế bệ hạ biến đầu mắt, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào cửa ngự thư phòng quát tiểu thái giám: “Người đi, người đi hỏi hắn cho trẫm, tối cùng đang bận cái gì! Nếu hắn còn dám kháng chỉ, trẫm sẽ xử hắn theo quốc pháp!”

Tiểu Quế Tử chỉ cảm thấy bên tai ầm ầm nổi lên một trận hổ gầm long gào, đáng sợ y như tiếng sấm vậy, nhưng lại không thể che lỗ tai chuồn đi thật xa, đáy lòng kêu khổ oai oái, khó khăn lắm trận sấm nọ mới

qua đi, hần lập tức chạy như điên ra khỏi ngự thư phòng.

Hoàng đế bệ hạ đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, quanh quẩn ba vòng ngay cửa, người nên đến còn chưa có lần qua đây, cơn nóng vừa mới bình phục lại bắt đầu nhảy lên nữa. Phụng phịu nhìn quét bốn phía một phen, đang muốn tìm cái gì đó tiện tay hung hăng nện một nện xuống đất, Tiểu Quế Tử rất cục kíp thời xuất hiện, lao đảo chạy tới từ đằng xa, còn chưa vào phòng hai chân đã nhũn ra ngoài ngưỡng cửa, toàn thân run rẩy như cây sậy.

Hoàng đế bệ hạ tài trí hơn người, nhìn cảnh tượng kia rồi còn có thể có cái gì không rõ nữa, nhưng vẫn lạnh giọng hỏi rằng: “Hần nói như thế nào?”

Tiểu Quế Tử không ngừng dập đầu, một câu nói cũng nói thành ngắt quãng: “Thừa tướng đại nhân nói... nói... vì thần... đủ loại bần.”

Hoàng đế bệ hạ tròn hai mắt, thoáng chốc trong đó đã lửa giận bùng bùng, mắng to một câu: “Khốn nạn!” Thở phì phì đi tới đi lui vài bước lớn trong điện, há há miệng, liếc mắt ngó Tiểu Quế Tử đang quỳ rạp trên đất, đột nhiên đổi sang một bộ ngữ điệu bình tĩnh lạnh lẽo: “Bãi giá Văn Hoa điện.”

Trên xa giá, hoàng đế bệ hạ một đường nhắm mắt, tính toán xem đoạn nghiệt duyên này giữa mình và thừa tướng đến tột cùng đã tu được bao nhiêu năm.

Vẫn nhớ lần đầu tiên gặp gỡ người nọ, chính là ở nam phong quán có tiếng nhất kinh thành – “Mộ Vân hiên”.

Khi đó hần vừa tròn hai mươi tuổi, người khác đều gọi hần “thái tử gia”. Thái tử gia chung quy xem như là chân mệnh thiên tử, cho nên sở thích có điều bất đồng với thường nhân, cũng là lẽ thường thôi.

Ngày đó trời trong gió mát thiên hạ thái bình, vô sự bận tâm, hần hưng trí vô cùng, đi “Mộ Vân hiên”.

Cái chốn này đặc thù, chính hần cũng sớm đã quen cửa quen đường, cho nên không có mang tùy tùng, đi một mình.

Tú ông nọ quen mặt hần, thấy hần đến rồi, nhiệt tình đề cử người mới. Nhưng tính hần luyến cựa, trong “Mộ Vân hiên” có người tên Tịnh Ngọc, sắc nghệ song tuyệt, tính tình ôn nhu chu đáo, hần vẫn luôn yêu thích. Hết lòng cảm tạ sự ân cần của tú ông, hần chỉ thẳng Tịnh Ngọc.

“Tịnh Ngọc a... Nhưng không khéo, hôm nay đã có khách nhân rồi.” Tú ông nói.

Hần chẳng để ý, khoan thai mở chiết phiến ra quạt nhẹ nhàng, cười: “Khách nhân nào, bảo hần, ta trả gấp đôi tiền cho hần, phiến hần để Tịnh Ngọc lại cho ta.”

Tú ông đi một chặp lại trở về, liên tục xin lỗi.

“Ày.” Thái tử gia thu lại cây quạt, nhẹ nhàng cười một cái, “Đừng ngại, ta tự mình đi nói với người nọ.”

Tú ông đang do dự, hần tiện tay móc ra một thỏi bạc đặt vào trong tay ông ta, mỉm cười phát, tự đi về phía phòng Tịnh Ngọc.

Gõ cửa, Tịnh Ngọc ra mở, hai tháng không gặp, càng thêm thanh lệ khả ái, ngã kiến do liên.

Tịnh Ngọc ngăn hần ngoài cửa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về trong phòng, thần tình hơi có chút lúng túng: “Trần... Trần công tử...”

Hần dùng ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm Tịnh Ngọc, cười hỏi: “Nhiều ngày không gặp, có nhớ ta?”

“Công tử... Hôm nay... Hôm nay e rằng không thích hợp...”

Hần dường như không nghe thấy, chân dài bước vào cửa, quay đầu băng quơ quan sát gian phòng, không có gì khác trước, cây cổ cầm ở sát cửa sổ vẫn như cũ, chỉ là trên ghế lê hoa ở đối diện thêm một người.

Gian phòng vốn là không lớn, nhiều thêm một người, tự nhiên lập tức có vẻ chật chội rất nhiều.

Thái tử gia nhíu mày, cảm thấy người nọ... chướng mắt phát cáu. Tới gần muốn đuổi, người nọ lại bỗng đứng ngẩn đầu lên, tuy là thái tử gia nhìn quen phong nguyệt, nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt người nọ vẫn là không khỏi ngơ ngác chốc lát, sau đó đổi ý.

“Tịnh Ngọc, ta cùng với vị công tử này có chuyện cần nói. Em trước tiên ra ngoài một hồi được chứ.” Thái tử gia cười nói với Tịnh Ngọc.

Tịnh Ngọc do dự nhìn người nọ, người nọ nhấc chân bắt chéo, dựa người vào lưng ghế, im lặng không nói, Tịnh Ngọc liền lui ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa lại thay hai người.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quan sát người nọ, ước chừng hai ba bốn tuổi, mắt như sao sáng, mũi như dao khắc, mặt như quan ngọc, một ít tóc trên trán vừa vụn rơi xuống bên khóe môi, gãi lòng hần ngứa ngứa, muốn sát tới liếm một cái.

Hắn nhẹ nhàng nâng cằm người nọ lên bằng chiết phiến, khẽ sát vào dịu dàng nói: “Tại hạ Trần Tử Nhiên, không biết công tử xưng hô thế nào?”

Người nọ nâng đôi mắt sâu như hố đen lên nhìn về phía hắn, khóe miệng câu lên một nụ cười quỷ quái, cũng không đáp lời.

Nhìn thần tình cử chỉ kia, hóa ra cũng thuộc hàng sành sỏi trong đó.

Đã tới cái chốn này, lại gặp nhân vật thế này, thái tử gia nào còn có thể kiềm chế được, không biết tính danh thì thôi khỏi luôn đi, cho dù nói, cũng chẳng biết là thực là giả.

Thái tử gia cười bắt lấy vạt áo người nọ, liếm lên mấy sợi tóc rơi kia, vừa định nạy miệng người ta, đột nhiên bên hông bị xiết một cái, trước mắt bị hoa một hồi, lại bị người đặt ở trên ghế một phát.

Hai ba phát vạt áo đã bị mở ra, người nọ luồn một tay vào, chậm rãi du di xoa nắn, thái tử gia nghĩ bụng hai người sau này không gặp, lại thêm thực sự là người nọ chăm sóc rất thoải mái, bèn ồm ờ chiều theo.

Một đêm phong lưu, tiêu hồn thực cốt, ba ngày hầy còn hồi vị vô cùng.

Lần này thái tử gia bị người treo cao sở thích rồi, nhìn người lại càng trở nên xoi mói lên. Đáng tiếc cực phẩm khó có được, vô hạn cảm khái a.

Trong lòng thái tử gia tuy trăm điều lo lắng, nhưng cũng không muốn đi tìm người nọ, không ngờ một tháng sau lại lần thứ hai gặp nhau trên Kim Loan điện.

Thi đình đầu bảng.

Tân khoa trạng nguyên.

Từ Mộng Phi.

Lúc người nọ ngẩng đầu tạ ân, chống lại ánh mắt kinh ngạc của thái tử gia, bất giác cũng là sửng sốt.

Trên mặt hai người đều đỏ y như lửa đốt, nhớ tới bao phóng túng hoang đường đêm hôm đó, chẳng biết là ngượng hay là... hoảng.

Ngày ấy trên Kim Loan điện, bầu không khí vẫn thơ sôi nổi, nhưng kỳ quái là trạng nguyên gia một mực cúi đầu trông không rõ thần sắc, còn thái tử gia thì xanh mặt mãi cho đến khi hạ triều cũng không có khôi phục nguyên sắc.

* Long Sĩ Đầu: là ngày lễ truyền thống dân gian của Trung Quốc, dân tộc Hán và dân tộc khác đều có. Long Sĩ Đầu là mừng hai tháng Hai âm lịch hàng năm, tục xưng Thanh Long tiết, truyền thuyết là thời kì rồng ngẩng đầu; lúc này, dương khí tăng trở lại, mặt đất tuyết tan, bắt đầu vụ xuân, chuẩn bị canh tác. Nhân dân chúc mừng “Long đầu tiết”, để biểu thị kính rồng cầu mưa, mong ông trời phù hộ cho mùa thu hoạch.

* ngã kiến vu / do liên: hình dung nữ tử dung mạo mỹ lệ động nhân

2. Chương 2: Mưa Khói Mê Mông

Lúc hoàng đế bệ hạ xa giá tới cửa, trong điện Văn Hoa một vài vị nội các đại học sĩ đang thương nghị chính sự dưới sự chủ trì của thừa tướng đại nhân.

Sứ giả ngoại quốc đến thăm, Giang Nam thuê ngân giả dối, quan lại bỏ chuyển, điện Hoa Cái cần tu sửa... Lớn lớn nhỏ nhỏ, việc việc sự sự, phải dự thảo quyết nghị sau khi thương lượng rồi dâng lên cho hoàng đế bệ hạ định đoạt. Hoàng đế bệ hạ kể vị chưa đến một năm, các thế lực cựu đảng cựu phái vẫn còn tồn tại, ai cũng có tính toán, tân thừa tướng dựa vào sự tin sủng của hoàng đế bệ hạ, lập ra rất nhiều chính sách mới trái với tổ chế, lại chém mấy người cựu thần làm uy, khiến chúng thần vừa sợ vừa hận.

Đột nhiên nghe được ở ngoài điện thái giám hô to “Hoàng thượng giá lâm”, chư vị đại thần lập tức đứng dậy, quỳ xuống tiếp giá, ngay sau đó mọi người nhìn thấy một đôi long ủng vuông đầu minh hoàng sắc xoải bước vào trong điện.

Hoàng đế bệ hạ dè xuống sự không vui, cất cao giọng: “Ngoại trừ Từ thừa tướng, những người khác lui ra cả đi.”

“Vâng.” Chúng thần đáp lời rồi nối đuôi nhau đi ra, khe khẽ nghị luận ở ngoài điện, không biết thừa tướng đại nhân lại chọc giận hoàng thượng thế nào nữa, giờ đuổi tới Văn Hoa điện khởi binh vẫn tội rồi. Thừa tướng đại nhân tuy là theo hoàng đế bệ hạ từ thái tử phủ đệ đi ra, nhưng vô cùng niên khinh khí thịnh, tài năng lộ rõ, làm việc không đủ châm chước linh hoạt, còn cả ngày mặt mày âm trầm, quả ngôn thiếu ngữ, ngay cả móng ngựa của hoàng đế bệ hạ cũng chưa từng vỗ lấy một cái, không tránh được khiến cho hoàng thượng bất bình trong lòng. Mấy tháng gần đây, hiển nhiên hoàng đế bệ hạ xa lánh Từ Mộng Phi nhiều lắm, chắc là được chim quên nả, dặng cá quên nơm, hoàng đế bệ hạ rốt cục nhận thấy y đã tố qua mặt chủ, một tay che trời, muốn khai đao y rồi.

Ngoài điện như này như kia như này như kia như này nhỏ giọng nghị luận, trong điện, Từ Mộng Phi lẳng lặng quỳ gối trước mặt hoàng đế bệ hạ.

Hai người đều im lặng, trong điện chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua thư tịch trên bàn, soàn soạt vang.

Một lúc lâu, vẫn là hoàng đế bệ hạ mở miệng trước, đằng hắng cổ họng: “Khụ... hãy bình thân.”

Hoàng đế bệ hạ thấp mắt nhẹ giọng ban lệnh, đường nhìn vô ý ngã vào một con đầm đen sóng nước lân lân, nhất thời thoáng đỏ mặt, lúng túng chuyển mắt đi, giọng nói trong trẻo của thanh niên mang theo vài phần không cam lòng: “Trẫm bảo người đến ngự thư phòng, vì sao người không chịu nhận lệnh? Chẳng lẽ... chẳng lẽ muốn trẫm tự mình đến thỉnh người sao?”

Thừa tướng đứng dậy một cách tao nhã, hơi chấp tay với bệ hạ, bộ mặt chính sắc giải thích rằng: “Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, thực sự là đã nhiều ngày quốc sự bận rộn, vi thần không có thời gian rồi ghé thăm.”

“Vây...” Hoàng đế bệ hạ tâm chuyển như điện, đã tìm về phong độ đế vương, lạnh giọng chậm rãi nói, “Vây đến ngự thư phòng mà xử lý, cũng như nhau thôi.”

Thừa tướng không nhanh không chậm, nghiêm túc trang trọng: “Bệ hạ tại, vi thần sẽ phân tâm.”

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy, nhất thời tim như nổi trống, một đôi mắt xanh thu thủy nổi lên ba phần xuân sắc, ngữ điệu thì thanh lãnh mềm mại: “Trẫm... cho người phân tâm.”

Vừa nói chuyện, người đã gần sát trước mặt thừa tướng, khoe miệng mỉm cười.

“Bệ hạ...” Thừa tướng đại nhân thận trọng đỡ lấy thân thể sắp sửa “khuyh đảo” của hoàng đế bệ hạ, cúi đầu khuyên nhủ: “Bệ hạ quốc sự bận rộn, vi thần không dám làm bệ hạ phân tâm.”

Hoàng đế bệ hạ nhướng mày không vui, trong mắt tựa như giận còn như oán, thừa tướng đại nhân thẳng người lên, đứng tại chỗ đạm nhiên nói: “Bệ hạ nhìn vi thần như vậy, vi thần sẽ muốn làm chuyện khác.”

Hoàng đế bệ hạ mỉm cười: “Vây... thừa tướng đại nhân muốn làm chuyện gì?”

Thừa tướng đại nhân bắt đầu ngôn tiếu: “Ý của bệ hạ vi thần hiểu rất rõ, đợi quốc sự mấy ngày này chấm dứt, vi thần tự nhiên sẽ đem chuyện muốn làm lúc này làm cho chu toàn. Bệ hạ nghìn vạn lần... đừng sốt ruột.”

Hoàng đế bệ hạ lập tức đỏ mặt lên, vừa thẹn vừa giận, cười lạnh nói cũng lạnh: “Từ Mộng Phi, người cho rằng trẫm chỉ có một mình người ư!” Dứt lời phát tay áo bỏ đi.

Từ Mộng Phi cũng không đuổi theo, mặc cho hắn đi, đợi hắn ra cửa điện rồi, y đi tới cạnh bàn cầm một quyển tấu chương lên xem.

Hồi vẫn còn là thái tử gia, Trần Tử Nhiên đã ngông cuồng vô cùng, làm hoàng đế rồi, càng là quá quắt, nói gió là gió, nói mưa là mưa, ai cũng trị không nổi hắn.

Trần Tử Nhiên không phải một kẻ sẽ để cho bản thân ủy khuất, điểm này, ngay từ đầu Từ Mộng Phi đã rõ ràng.

Người hưởng thụ đã quen, trước nay thoải mái ra sao thì bây giờ thoải mái thế ấy.

Ngày đó sau khi ngoài ý muốn gặp nhau trên triều, ngoài mặt thái tử gia hòa hòa khí khí, tiểu dung rạng rỡ với y, còn ngầm, lại không đếm xỉa y thật không dễ dàng mới thi đỗ trạng nguyên, còn là nhân tài trụ cột của quốc gia xã tắc bấy giờ, ba phen bốn hồi thiết kế bấy rập muốn đẩy y vào chỗ chết.

Hạ độc trong nước trà của y, vẽ lung tung lên tấu chương cung trình ngự lãm của y, khi y quỳ xuống hành lễ với hoàng thượng lại tự dừng thò một chân ra ngang y, xuân phong đầy mặt đến rú y du hồ nhưng lại âm thầm sai người tùy thời đẩy xuống nước...

Cũng có thể hiểu được, đường đường thái tử một nước, bị người áp ở dưới thân, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi hoàng gia còn đâu. Chỉ là... Ôi... Những thủ đoạn kia của thái tử gia có phần rất không chính phái.

Chẳng qua, tuy rằng không đến nơi đến chốn, số lần nhiều rồi, cũng sẽ khiến người xem phát bực.

Cuối cùng y không thể nhịn nổi nữa, một mình đến phủ thái tử bá kiến, ngờ đâu lại bị ngăn ở ngoài cửa, nói cái gì “Thái tử không ở trong phủ”, chuyện cười, vậy lúc này cái tên hèn đi ngang qua trung môn liếc mắt khiêu khích y một cái lại không dám một mình đối mặt đấu với y bên trong phủ thái tử là ai!

Lại nói, với thân phận tôn quý của thái tử gia, nếu không phải ngày đó từng uyển chuyển nhu thuận dưới thân y, nhẹ than khẽ thăm, thì bây giờ y cũng tuyệt đối không tính toán trước sau như thế này, có thể khiến hắn cúi đầu xưng bại.

Chẳng qua là dựa vào thân phận thái tử gia, khoác tấm áo ngông cuồng, trong xương cốt... Từ Mộng Phi hồi vị cười một cái, trong xương cốt, còn không biết đeo người thế nào đâu.

Nuốt xuống cơn bực bội, mắt ăn mắt ngủ ngày đêm theo dõi, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội bám đuôi thái tử gia ra phủ, đúng như dự đoán, thái tử gia phong lưu này vẫn là đi Mộ Vân hiên, cũng không biết nên nói hắn chuyên tình hay là trác táng nữa.

Từ Mộng Phi đi theo phía sau, lặng lẽ lắc đầu: vị thái tử gia này tự phụ có chút võ công, xuất môn không thích mang tùy tùng, thực sự không an toàn, dễ bị tiểu nhân tính kế. Vì giang sơn xã tắc, vì lê dân bách tính, thân là tân khoa trạng nguyên đương triều, nghĩa bất dung từ, phải có lời can ngăn đối với hành vi lỗ mãng của thái tử gia thôi. Để hắn nhớ kỹ, sau này bất cứ việc gì... phải tính toán mà đi, suy nghĩ hậu quả rõ ràng... rồi mới ra quyết định.

3. Chương 3: Khảm Hoa Dát Ngọc

Ở Mộ Vân hiên, Trần công tử có tiếng là tiêu tiền như nước, tú ông tướng công thấy hắn, người nào không vui vẻ ra mặt.

Trần Tử Nhiên thông dong phe phẩy chiết phiên, đang muốn hỏi “Tĩnh Ngọc”, phía sau lại đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo của nam nhân: “Trần công tử...”

Cái giọng này... Trần Tử Nhiên thăm cả kinh, chẳng lẽ là... Chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Từ Mộng Phi đang cất bước vào cửa.

“Thật là nhân sinh hà xử bất tương phùng a, Trần công tử...” Từ Mộng Phi cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, cười không có hảo ý tới gần Trần Tử Nhiên.

Thần tình Trần Tử Nhiên cứ như vậy ngẩn ra.

Cần phải biết trong mắt thái tử gia, tiểu dung của trạng nguyên gia kia chính là đương đại cực phẩm, có thể khiến cho tất cả tướng công trong Mộ Vân hiên này thất sắc.

Tỉ mỉ hồi ức một phen, cũng chính là hôm đó trên chiếc ghế ở Mộ Vân hiên này, thái tử gia từng hữu hạnh nhìn thấy một lần, còn bị mê cho thần hồn điên đảo, sau đó liền...

Vì thế lúc này, trong chốc lát, thái tử gia vẫn không cách nào dời mắt.

Đợi đến khi Từ Mộng Phi đi tới trước mặt, thần trí thái tử gia mới tỉnh táo, liếc xéo bảo: “Thực là khéo ha, Từ công tử.” Học giọng điệu của Từ Mộng Phi, nhấn mạnh xưng hô, khẽ cười nói: “Từ công tử im không hề rằng theo bản công tử một đường, thật đúng là khó khăn.”

“Nói hay lắm.” Từ Mộng Phi vươn tay ôm eo thái tử gia, phát hiện người trong lòng khẽ run lên, càng ôm sát thêm một ít, càng cười lên thật tươi, quăng một thỏi bạc cho tú ông: “Tịnh Ngọc hôm nay có thể không?”

Tú ông kia là loại nhân vật nào, đôi bích nhân này ngày hôm đó qua một đêm trong phòng Tịnh Ngọc, sớm đã truyền khắp Mộ Vân hiên, lại thấy lúc này hai người mất đi mây lại như vậy, có lẽ đã thông đồng thành gian rồi, nhưng vẫn muốn dùng Tịnh Ngọc làm nguy trạng gì đó, thế nên bèn nói: “Thiệt là hồng khéo, lúc này có khách nhân gọi Tịnh Ngọc xuống khúc rồi, hay là nhị vị gia vào trong phòng ngồi chơi trước, Tịnh Ngọc hát xong rồi, tiểu nhân sẽ biểu nó tới hầu hạ nhị vị gia.”

Từ Mộng Phi cảm thấy tú ông này rất mực hiểu chuyện, nghiêng đầu nhìn Trần Tử Nhiên một cái, thấy hần vậy mà đang dùng một bộ thần tình khiêu khích “Người không dám?” nhìn mình, đôi tay đang ôm chặt thái tử gia thoáng trượt xuống một chút, híp mắt nói: “Vậy thì thỉnh cha dẫn đường.”

Tú ông diễn trò làm đủ, thật sự dẫn hai người đến phòng Tịnh Ngọc, lại sai người đưa lên rượu nước, chào qua loa một câu rồi đi ra đóng cửa lại từ bên ngoài, thỉnh hai người tự nhiên.

Người đi phòng tĩnh, cô nam quả nam phi quân phi thần phi hữu phi địch lạng lẽ đối diện chốc lát, nhất tề quay đầu đi.

Thái tử gia nhìn về bên trái, ánh mắt dừng lại ở chiếc bình bạc cổ thẳng trên bàn, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, thông dong tự châm một chén: “Thập Bát Nhượng của Mộ Vân hiên này, phải nói thanh u hương thuần, nồng mà không gắt, chẳng hay... trạng nguyên gia có thích hay không?”

Trạng nguyên gia vừa nhìn, âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm rượu trong Mộ Vân hiên này, là thứ có thể tùy tiện uống sao? Y nhìn về bên phải, nhìn thấy cây cổ cầm bên cửa sổ của Tịnh Ngọc.

Điểm khác nhau của phòng Tịnh Ngọc và người khác chính là, trong phòng tướng công khác bày tranh, còn trong phòng Tịnh Ngọc bày cầm.

Cầm và tranh ý nghĩa bất đồng, tranh có thể bị thương uyển chuyển, mà cầm khúc lại rất khó du dương. Mộ Vân hiên là chốn tìm hoan mua vui, trong phòng một tên tướng công bày tiêu vĩ cầm, đây chẳng phải thêm phong lưu, mà là thất phong cảnh.

Tịnh Ngọc dám bày cầm trong phòng mình, thì cầm nghệ có thể thấy được.

Trạng nguyên gia đi qua, thấy có hứng thú gảy hai cái, nghe tiếng đàn này trầm tĩnh mượt mà, lòng sinh yêu thích, bèn ngồi xuống ngay ngắn, nhắc tay bắt đầu chăm chăm đàn.

Vừa đàn một câu, thái tử gia bất giác dừng lại chén rượu đã đưa đến bên môi, nhìn về phía tiếng đàn. Nơi đó, trạng nguyên gia khuất sáng, cửa sổ phía sau sáng chói trắng xóa một vùng, long lan xương bồ trên giá gỗ chạm hoa phía bên phải góc tường tươi tắn thanh lịch. Bát hương ở trước cầm, khói đàn hương đang lượn lờ, như lụa mỏng mây bay.

Người xưa nói, nghe tiếng đàn mà hiểu nhĩ ý, tiếng đàn của vị trạng nguyên gia này, không thua nị cười hần ta, vậy thì cũng được thôi. Nhưng tiếng ca của trạng nguyên gia, lại cũng không thua tiếng đàn! Đây kiêu diễm nhu tình khi đề trầm luyện láy, này chân chờ thở dài muốn nói lại thôi, này nhân thần mơ màng câu hồn liêu nhân, không gì không khiến người nhộn nhạo khó nhịn.

Thái tử gia không phải một người giỏi về nhĩ nại. Đã muốn đương nhiên phải lấy, hướng chỉ rõ ràng là trạng nguyên gia tận lực dụ dỗ mà, thái tử gia cần gì phải khách khí. Một ngụm uống sạch rượu trong chén,

thái tử gia nhìn chén không sững sờ, sau đó buông xuống, dù sao thì một hồi nên làm đều phải làm, uống thì uống thôi.

Đi tới trước mặt Từ Mộng Phi, thập phần hài lòng quan sát người nọ trong chốc lát, thái tử gia đi tới phía sau y, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy y, cẩn cẩn thận thận liếm liếm vành tai y, giọng nói trầm thấp: “Đừng dừng, tiếp tục hát. Bản vương rất thích.”

Trạng nguyên gia và thái tử gia khác nhau, trạng nguyên gia là một người rất có năng lực khắc chế. Thái tử gia vừa mang ra thân phận “bản vương” lệnh y tiếp tục hát, đương nhiên y phải tuân mệnh rồi. Chỉ là... tay thái tử gia... đang vuốt ve cơ nhiên lần vào vạt áo y.

“Háo sắc.” Dưới đáy lòng trạng nguyên gia đánh giá như thế, thần tình trái lại càng trang trọng nghiêm chỉnh hơn.

“...” Dưới tay Trạng nguyên gia bất chợt loạn một âm, thái tử gia cười khê: “Tiếp tục hát.”

Trạng nguyên gia cực lực lơ là cái ngón tay đang chậm rãi xoa nắn đùa bỡn một điểm nào đó trước ngực kia, nhưng tiếng ca lại không thể ức chế trở nên ám muội đi.

“Trong đàn hương này...” Thái tử gia ghé vào lỗ tai y thấp giọng nỉ non, hơi thở như hương lan, “... chắc cũng có.”

Trong nháy mắt thân thể trạng nguyên gia cương thẳng tắp.

Rốt cuộc vẫn là thái tử gia nhìn không nổi trước, nhẹ nhàng cắn một ngậm lên hầu kết y.

Giờ thì chắc không cần làm bộ làm tịch hát tiếp rồi chứ, Từ Mộng Phi thở ra một hơi thật dài, rút ngón tay của Trần Tử Nhiên đang lộn xộn trong lồng ngực ra, ngâm trong miệng, đầu lưỡi đảo qua đầu ngón tay một vòng, nghe được một tiếng thở than như nước của thái tử gia, đứng dậy ôm gọn lấy hân.

Thái tử gia là một người trọng tình thú cũng trọng hưởng thụ, đã rượu ngọt đàn hay, hương mê người say, tự nhiên là phải hưởng thụ hết mình một phen.

Chấn gấm màu tím thắm lún xuống ba phần theo trọng lượng của hai người, mặt gấm tơ lụa bị bầu vú lung tung không ra hình dạng. Thái tử gia nằm ngửa trên tấm chăn thơm tho mềm mại, xiêm y nửa cởi, xương quai xanh lộ hết, một tay vắt ở cổ Từ Mộng Phi, chẳng biết là ôm hay đẩy, thở dốc lời không thành tiếng: “Chậm một chút... A... Dừng tâm... hầu hạ... bản vương.”

Thái tử là một công việc khổ sai, lao tâm thương thân, vì thế nếu như không cần thiết, thái tử gia sẽ không để cho mình phải nhọc sức, những tiểu quan kia, lúc thường đều là tự mình ngồi trên di động, thái tử gia quen vậy rồi, cho nên lần kia, mới không nhận thấy ý đồ của Từ Mộng Phi.

Vạt áo chậm chậm bị kéo ra, trạng nguyên gia vừa linh ý chỉ “chậm một chút”, tự nhiên mỗi động tác đều chậm đi ba phần. Môi lưỡi, tìm điểm mẫn cảm của thái tử gia liếm láp cẩn thận, lại cứ thế mà không chịu đổi chỗ, chỉ ở một chỗ làm chuyện xấu, thái tử gia đợi chẳng được, nhìn hết nổi phải lên tiếng, khàn giọng phân phó: “Người... nhanh lên một chút...” Lúc này mới nghe lệnh, động tác nhanh hơn vài phần.

Thái tử gia được hầu hạ cho hợp lòng vừa ý sáng khoái vô cùng, rảnh rỗi quá, hỏi rằng: “Ca khúc... mà người đàn... lúc này... tên gì...”

Không có nghe được đáp án, miệng trạng nguyên gia đang bặm liếm láp chung quanh, không rảnh để ý.

Ấy vậy mà đến khi tên đã lên dây phải phát, trạng nguyên gia lại thành linh ngừng lại.

Thái tử gia không hiểu vì sao, nghi hoặc nhìn y.

Trạng nguyên gia khàn giọng cười nói: “Điện hạ... có vừa ý?”

Sớm nói qua nụ cười của trạng nguyên gia đủ để câu hồn đoạt phách, thái tử gia nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, nhướn người về phía trước.

Trạng nguyên gia cũng bất giải phong tình, tiếp tục cười hỏi: “Điện hạ nếu đã vừa ý, vài ngày trước... vì sao lại nơi nơi khó xử vì thần?”

“Khó xử?” Trong đầu thái tử gia lúc này chỉ muốn làm cho xong cái chuyện trước mắt, làm sao nghĩ ra cái gì mà “khó xử không khó xử” nữa đây.

Thấy đôi mắt người nọ nhìn mình với vẻ mê mông, trạng nguyên gia làm như hiểu rõ cười nói: “Chẳng lẽ điện hạ... kỳ thực là cố ý muốn làm cho vi thần chú ý?”

Nhân thần thái tử gia càng thêm ngơ ngác, cả buổi đáp không được một câu. Trạng nguyên gia lẳng lặng nhìn hần chốc lát, cuối cùng cảm lòng không đành hôn lên môi hần.

“A...” Thái tử gia kinh hô ra tiếng, cơ thể bỗng dưng run lên, chiếc cổ thon dài vẽ ra một đường vòng cung, rốt cục tỉnh táo lại, nhưng rồi lại nghe thấy lời người nọ.

“Hong tiêu trưởng lý uyên hí uyên...” Trạng nguyên gia chôn đầu vào sát tai hần thấp giọng cười, “Xuân thành vô xử bất phi hoa...”

“Cái gì... A...” Biểu tình thái tử gia đã mê loạn, cố gắng chịu đựng từng đợt xông tới, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“... Ca khúc... khi này...” Trạng nguyên gia bảo thế.

* hong tiêu trưởng lý uyên hí uyên: trong màn lụa đỏ uyên vờn uyên

* xuân thành vô xử bất phi hoa: thành xuân nơi nào chẳng có hoa

4. Chương 4: Kỳ Soa Nhân Ý

Hoàng đế vừa đi, chúng thần lục tục hồi Văn Hoa điện nghị sự. Bởi vì khi bệ hạ rời đi thì đầy mặt giận dữ, chúng thần lại toàn là những kẻ thích ngồi lê đôi mách, thành ra cứ lên quan sát thần sắc thừa tướng, thấy y vẫn đạm mạc tự nhiên, chẳng khác gì lúc thường, nhìn không ra bất kì manh mối nào, không khỏi cảm thấy e sợ ba phần với lòng dạ “thái sơn sập phía trước mà mặt không đổi sắc” của y, nhất thời ai cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Trái lại Từ Mộng Phi mở miệng trước: “Ba ngày sau là điển lễ mừng sinh nhật bệ hạ, sứ thần các quốc gia lui tới đông đảo, phủ Thuận Thiên cùng bộ Binh phụ trách an toàn của kinh kỳ, đã an bài thỏa đáng?”

Binh bộ thị lang chuyển lên một tấm địa đồ: “Hồi Từ tướng, đây là phòng bố đồ, quan ải các nơi đều có quân đội hùng hậu canh gác.”

Từ Mộng Phi tiếp nhận địa đồ: “Lát nữa ta sẽ xem.”

Lại hỏi: “Buổi chiều hoàng tử Thỏ Phiên đến kinh, dịch quán đã an bài thỏa đáng?”

Lễ bộ thị lang trả lời: “Hồi Từ tướng, đã an bài Mặc hiên là nơi hoàng tử ngoại quốc sẽ nghỉ ngơi.”

“Được, lát nữa ta đi xem.” Từ Mộng Phi suy nghĩ một chút bổ sung rằng, “Phải người nghe ngóng xem về phương diện ẩm thực hoàng tử Thỏ Phiên có gì kiêng kỵ, miễn cho sơ suất.”

Lễ bộ thị lang thưa vâng.

Từ Mộng Phi gật đầu: “Buổi chiều ngươi và ta cùng đi nghênh tiếp.”

Lễ bộ thị lang nói: “Vâng. Chỉ có điều...”

“Điều gì?” Từ Mộng Phi chớp mi.

Lễ bộ thị lang nói: “Từ tướng, chi phí tiếp đãi sứ thần các quốc gia khá lớn, Lễ bộ không có nhiều bạc như vậy, có thể do Hộ bộ lo chi phí trước hay không?”

Từ Mộng Phi nhìn về phía Hộ bộ, Hộ bộ thị lang nói: “Vụ án thuế ngân giả ở Giang Nam chưa sáng tỏ, giả ngân trong quốc khố vẫn chưa kiểm kê hoàn tất, hiện tại bảo Hộ bộ ra bạc, thật là bất tiện. Thỉnh Lễ bộ trước tiên tự tính toán, đợi án kiện...”

“Vậy phải đợi tới khi nào!” Lễ bộ thị lang cắt lời Hộ bộ thị lang, “Huống chi Lễ bộ ta nào có nhiều bạc như vậy...”

Binh bộ thị lang nghe vậy, cũng nói theo: “Không sai, bộ Binh ta nhất thời cũng không có nhiều bạc như vậy.”

Thế là lại cùng nhau nhìn về phía Từ Mộng Phi.

Từ Mộng Phi gõ ngón trỏ lên thành ghế, nâng mắt hỏi tân khoa trạng nguyên Mạt Phong: “Khánh điển chiếu văn đã suy nghĩ xong?”

Mạt Phong gật đầu, trình lên chiếu văn.

Từ Mộng Phi tiếp nhận lướt sơ qua vài lượt, nói: “Lát nữa ta sẽ xem kỹ.”

“Vương đại nhân, thuế ngân án ở Giang Nam điều tra như thế nào rồi?”

Đại lý tự khanh nói: “Hồi tước gia, đã phái người đi thăm dò, nhưng đến nay chưa có câu trả lời.”

“Phái ai đi?”

“Đã phái Thôi thiếu khanh đi.”

“Ồ, Thôi Minh Chi à... Hẳn vốn là Đồng tri của Hàng Châu đi?” Từ Mộng Phi nhìn về phía Lại bộ thị lang.

Lại bộ thị lang gật đầu thừa phải.

“... Chuyện bạc, bộ Binh cùng bộ Lễ xoay sở đi. Phần còn thiếu, trước đi mượn chỗ bệ hạ, phủ nội vụ vẫn có chút bạc.” Cuối cùng Từ Mộng Phi quyết định như vậy, có lẽ bọn họ cũng không dám tùy tiện động vào bạc của hoàng đế.

Trong trong ngoài ngoài cứ thế vội đến khi bầu trời tối đen, hồi thần, mới phát giác trong bụng trống trơn, không ngừng kêu réo, Từ Mộng Phi đang định truyền cơm tối, nói đến bên mép đột ngột thay đổi chủ ý: “Chuẩn bị kiệu, ta muốn vào cung.”

Từ Mộng Phi nghĩ giờ này hẳn bệ hạ đã nghỉ ngơi ở tẩm cung rồi, quả nhiên, nhìn thấy Tiểu Quế Tử ngoài cửa. Từ Mộng Phi hỏi: “Bệ hạ nghỉ ngơi rồi?”

Tiểu Quế Tử vốn sợ uy nghiêm của y, cười hiền nói: “Vẫn chưa ạ, đang chơi cờ cùng đại tướng quân ạ.”

“Đại tướng quân?” Từ Mộng Phi tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy, hôm nay đại tướng quân vừa hồi kinh.”

“Ừm...” Từ Mộng Phi gật đầu. Năm đó đồng bằng trạng nguyên, y văn hấn võ, cũng là một nhân vật khí vũ hiên ngang tiêu sái bất phàm.

“Bệ hạ đã dùng cơm tối?” Từ Mộng Phi hỏi.

“Dạ.” Tiểu Quế Tử gật đầu cười, “Đã sớm dùng qua, ăn cùng đại tướng quân.”

“... Ồ.” Từ Mộng Phi nói, “Đã dùng thì tốt rồi... Bệ hạ đánh cờ đã bao lâu?”

Tiểu Quế Tử thấy ánh mắt y cứ thẳng hướng bên trong mà nhìn, bèn hỏi: “Từ tướng có việc?”

“Ừ. Có một số việc.”

Tiểu Quế Tử cười hiền: “Vậy đành phải đợi thôi ạ. Bệ hạ đã phân phó, không cho bất luận kẻ nào làm phiền. Hay là ngài về trước đi Từ tướng, ta truyền lời giúp ngài?”

“Ừm.” Từ Mộng Phi suy nghĩ một chút, “Cũng được. Phiên Quế công công nhắc nhở hoàng thượng một tiếng, ngày mai phải tiếp kiến hoàng tử Thổ Phiên.”

“Vâng. Được.”

“Phiên Quế công công nhất định phải nhớ kỹ. Ta đi trước.”

Ban đêm gió lạnh, Từ Mộng Phi lại khẳng khái bỏ kiệu đi đường. Ngửa đầu, bầu trời như bàn cờ ngói sao như quân cờ.

Chơi cờ ư... Đã có lúc, thái tử gia cũng cứ ba hôm năm bữa tìm đến y chơi cờ, chẳng qua... hai người làm sao từng chân chính đánh qua một ván cờ?

A, vị hoàng đế bệ hạ đệ nhất trên quý tâm lực của triều ta vậy mà cũng sẽ tìm người chơi cờ rồi sao? Thực là... thể sự khó liệu. Khóe miệng Từ Mộng Phi câu lên một nụ cười nhạt: “Bệ hạ từ lúc nào... đã nhàn như thế rồi...”

Ngày đó thái tử gia nếm được ngon ngọt từ chỗ y xong, ăn ngon nhớ mùi, lại thấy y ngoan ngoãn nghe lời, quả nhiên cầm lên bỏ xuống thoải mái, lại dần dần nổi lên tâm trọng người tài, tính ngộ rằng giết thì đáng tiếc, không bằng vật tẫn kỳ dụng. Y bởi vì mới vào quan trường, mọi việc không rành, cũng rất mừng rỡ vì có người dẫn đường, thế là theo đó hai người cũng có phần đi lại thân mật.

Chẳng qua bởi vì hai người thân phận đặc thù, hành sự bí mật, cho nên mãi đến thật lâu sau này trong đám triều thần mới có người biết được “Từ Mộng Phi kia đã được thái tử gia thu nhận sử dụng rồi”.

Người bóc trần chuyện này là chính thái tử gia.

Ngày ấy thái tử gia phái người gọi y qua phủ uống trà. Uống trà là cái cố mà thái tử gia thường dùng nhất, không giống như xem kịch, phải dọn xong sân khấu, cũng không như đấu đố, thái tử gia không có nhân tâm để chờ đợi những trò kia, càng không có nhân tâm mà kiếm cái cố gì cho hi hữu cổ quái. Cho nên tóm lại, chính là uống trà.

Một ấm trà, hai chén trà, tĩnh tâm tĩnh lực... cũng tĩnh thời gian.

Trò chuyện qua một chén trà, thái tử gia bèn đứng dậy đi về phía giường. Thái tử gia có một vài thói quen cá nhân, tỷ như thích y đứng ở sau lưng cởi áo cho hắt... Vâng, thái tử gia vẫn là càng thích phương thức nhã nhặn hơn một chút... Tóm lại nói như thế nào nhỉ, cũng không biết là y bồi dưỡng ra cái thói quen ấy của thái tử gia, hay là chính y quen nếp thành tự nhiên.

Dù sao thì sự tình chính là như thế... Một lần hai lần ba lần bốn lần rồi từ từ thành quen đi.

Ngày ấy thái tử gia tận hứng rồi, nằm sấp trước ngực hỏi y: “Có muốn xuất kinh không?”

Y nghe đồng liêu ở Hàn Lâm viện nói, năm đó hoàng đế bệ hạ vốn có ý cho y ra ngoài làm tri huyện gì đó, là do thái tử gia cản lại, nói y một cái tân khoa tiến sĩ, không nhiều kinh nghiệm, thôi thì cứ theo lệ cũ cho đi Hàn Lâm viện làm biên soạn đi thôi, bởi vì những lời ấy, giờ đây mới cứ thế ngồi trong Hàn Lâm viện cho tới nay.

Y không suy xét rõ ràng thái tử gia có ý gì, cứ xem thái tử gia nhiều lần triệu kiến y như hiện tại, sao lại đơn giản thả y xuất kinh. Chẳng qua có cơ hội, chung quy không thể lãng phí bỏ qua rồi.

Cho nên y “Vâng” một tiếng.

Kết quả hôm sau trên triều, thái tử gia thỉnh lệnh từ hoàng thượng: “Lần này nhi thần cùng La Sát quốc đàm phán, muốn mang biên soạn Hàn Lâm viện Từ Mộng Phi cùng đi.”

“Từ Mộng Phi?” Hoàng đế tuổi đã già, không nhớ lắm trạng nguyên nào đứng ở mấy cái góc.

Quần thần nghị luận sôi nổi.

Thái tử gia nói: “Thưa vâng.”

Hoàng đế liền chuẩn.

Từ đó tên y rất được chú ý trên triều đình.

Đó là lần đầu tiên thái tử gia cùng y chơi cờ.

Khí hậu La Sát quốc giá rét, thái tử gia nói mình sợ lạnh, một đường đi ngồi xe ngựa rứt người trong lòng y, kết quả vừa đến nơi dừng chân liền giẫm lên lưng thái giám bước xuống ngựa một cách nhã nhặn, thân

tình kiên căng đi khảo sát chung quanh, gặp người thì vênh mặt hất hàm sai khiến hỏi đông hỏi tây, một bộ ta đây cao giá, chỉ lo những man di kia không biết hẳn là thái tử gia thiên triều.

Kết quả huyền não đến đầu đầy mồ hôi, cơn tối xong rồi còn đặc biệt sai người hầu hạ tắm rửa.

Tắm xong rồi, thái tử gia sai người truyền y qua chơi cờ.

Ồi... loại khó chịu đó, đến giờ y vẫn không muốn hồi tưởng.

Sau đó đi hỏi mới biết được, thái tử gia chơi cờ cực tệ, bởi vì chơi cờ cực tệ, cho nên rất ít cùng người chơi cờ, bởi vì rất ít cùng người chơi cờ, cho nên chơi cờ vô cùng tệ.

Mà kỳ nghệ của y, nói không phải khoe khoang, hiện nay trong triều đình có thể thắng được y thật không có mấy người.

Kỳ thực nghĩ lại, cổ nhân nói “Cầm kỳ thi họa phải mọi thứ tinh thông” không phải không có đạo lý.

Ví như lúc đó, nếu như kỳ lực y không đủ, sẽ rất khó mà hoà cờ với thái tử. Bởi vì thái tử gia chơi cờ căn bản không thông qua não bộ, hạ cờ liên tay, vừa chơi cờ, còn vừa cùng y nghị luận việc đàm phán biên giới La Sát quốc.

Y vừa phải đáp lời chuyện đàm phán biên giới phiền toái, còn vừa phải bắt động thanh sắc mà hoà cờ.

Cho nên cờ của y mới hạ đặc biệt chậm.

Đã vậy thái tử gia còn kiên nhẫn không nổi, cứ giục mãi. Thái tử gia vừa giục lại còn vừa lắc đầu: “Chắc, xem ra người chơi cờ không được tốt lắm.” Trong giọng nói toàn bộ là tiếc nuối.

Y không phản bác, nhịn xuống. Dù sao kỳ lực của thái tử gia tệ quá rồi, không cần phải tính toán.

Ấy vậy mà thái tử gia hể rảnh rỗi thì sẽ không an phận, cười quỷ quái nhìn chòng chọc y làm nhiều loạn tâm tư y còn chưa tính, chân lại còn bầy cọ tám cò.

Ồi... loại khó chịu đó, đến giờ y vẫn không muốn hồi tưởng.

Tóm lại... khó chịu.

Hình như, đó cũng là lần duy nhất thái tử gia chơi cờ cùng y.

Dù sao, thái tử gia thực sự không phải một người thích chơi cờ, đã ngồi chẳng yên rồi, kỳ lực còn kém đến không tự biết.

5. Chương 5: Quân Uy Khó Dò

Đèn trong cung chiếu sáng ảm áp, hoàng đế bệ hạ đang cùng đại tướng quân đánh cờ trên sập, bốn bề yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng quân cờ rất nhỏ.

Lúc vừa nghe chỉ dụ, trong lòng đại tướng quân vẫn là có chút vui vẻ, chung quy hoàng đế bệ hạ nhớ đến, mình vừa hồi kinh đã đơn độc triệu kiến, lúc khải dụ kia vừa phát ra từ miệng Quế công công, chẳng biết làm ghen ăn tức ở đến chết bao nhiêu kẻ khác. Ngờ đâu vừa mới ngồi xuống hạ vài nước, hẳn đã thấy ra không đúng, bởi vì... kỳ nghệ của bệ hạ... hơi bị tệ, cờ hoà... khá rắc rối, làm thần tử, thắng hoàng thượng chính là tử tội, cho nên đánh đánh, trên trán đại tướng quân dần dần chảy mồ hôi, nhưng sợ thất lễ trước quân chủ, không dám tùy tiện đi lau, kiên cường chịu đựng.

Như vậy vốn đã hồi hộp rồi, thế mà bệ hạ từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn chưa mở miệng nói qua một chữ, một khuôn mặt không biểu tình gì nhìn chăm chăm mặt mình, trong lòng đại tướng quân âm thầm kêu khổ, không biết là mình chọc bệ hạ không vui chỗ nào, lại hoặc là có tiểu nhân buông lời gièm pha trước mặt bệ hạ, định thăm dò hỏi han hai câu, nhưng bệ hạ đã không hé răng, hẳn cũng nào dám bắt chấp mà lên tiếng, ời... ai chẳng biết vị đương kim này, từ lúc làm thái tử đã có tiếng là hỉ nộ vô thường rồi.

Đại tướng quân càng nghĩ càng tâm loạn như ma, nâng cờ khó định.

Hoàng đế bệ hạ ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy một giọt mồ hôi từ trên trán đại tướng quân rơi xuống má, âm thầm nhú nhú mày.

Từ sau khi đi lại thân mật với văn trạng nguyên nọ, sở thích nhìn người của bệ hạ cũng xuất hiện biến đổi khó tả. Thân thể nhỏ yếu phóng đăng như Tịnh Ngọc dần dần không lọt nổi vào mắt người nữa, theo đó cả Mộ Vân hiên cũng ít ghé. Trong triều đình thế nhưng cũng có vài kẻ trông thuận mắt, chẳng qua, cũng chỉ là ngắm ngắm vậy mà thôi, đi lại thân mật với nhiều người, còn tiêu hao tâm lực hơn cả chơi cờ nữa kia.

Vị đại tướng quân này đã một năm không gặp, mặt mày càng thêm tuấn lãng suất khí, thật khiến người nhìn mãi không chán, ngất nổi thiếu một chút phong tình, tóm lại là sót một chút như thế, nhưng cổ ngữ có nói: không cá, tôm đến giúp vui. Chấp nhận thôi... Chung quy có chút ít vẫn hơn không.

“Bệ hạ...” Tiểu Quế Tử cúi người đổi trà.

Hoàng đế bệ hạ thấy đại tướng quân cả buổi hạ không xong một con cờ, nhàn rỗi thuận miệng hỏi rằng: “Lúc này ai ở bên ngoài?”

“Hồi bệ hạ, ” Tiểu Quế Tử kính cẩn thưa, “là Từ thừa tướng.”

“Ồ. Hấn à.” Hoàng đế bệ hạ gật đầu, nhìn đại tướng quân đang trầm tư suy nghĩ một phát kiểu như chỉ lơ đãng vậy thôi, rồi trầm tĩnh nói với Tiểu Quế Tử, “Vây bảo hấn vào đi.”

“Hồi bệ hạ, thừa tướng đại nhân đã đi rồi ạ.”

“Cộp!”, đại tướng quân rốt cục quyết định được rồi, tự phá hỏng cả đám cờ của mình, âm thầm cầu khẩn hoàng thượng nghìn vạn lần đừng đến mức ngay cả nước cờ thua này cũng nhìn không ra.

Hoàng đế bệ hạ cũng không nhìn bàn cờ, mí mắt vừa nhấc, trong mắt bắn ra một đạo nghiêm quang, trái lại ngữ khí vẫn là ôn hòa: “Đi rồi?”

Tiểu Quế Tử bị ánh mắt kia nhìn đến chóng đờ không nổi, vội cúi đầu hồi bẩm: “Dạ. Bệ hạ nói không cho bất kì ai đến làm phiền, nô tì đành thỉnh thừa tướng đại nhân về trước.”

“Ừm.” Hoàng đế bệ hạ cúi đầu tùy ý nhìn lướt bàn cờ một cái, không phụ ánh mắt nóng bỏng chờ mong của đại tướng quân, ấn xuống một quân, lấp kín đường lui, thuận lợi nhặt lên mấy quân cờ thua kia, mạn bất kinh tâm hỏi Tiểu Quế Tử: “Hấn có chuyện gì?”

“Thừa tướng đại nhân bảo nô tì nhắc nhở hoàng thượng, ngày mai phải tiếp kiến hoàng tử Thổ Phiên ạ.”

“Ừ...” Hoàng đế bệ hạ gật đầu, thở ra một hơi dài, đứng dậy chỉnh chỉnh vạt áo, nghiêng đầu bảo: “Đại tướng quân, vấn này người thưa.”

Đại tướng quân sớm đã đứng dậy theo, chấp tay nói với hoàng đế bệ hạ: “Hoàng thượng thánh minh.”

“Trẫm mệt rồi.” Hoàng đế bệ hạ phát phát tay về phía sau với ngữ điệu bình bình, “Người lui xuống đi.”

Đại tướng quân rời đi rồi, hoàng đế bệ hạ mới gọi Tiểu Quế Tử đến trước mặt.

“Người lại tỉ mỉ nói một lần cho trẫm, lúc này người cùng thừa tướng đã nói như thế nào... Trẫm, muốn nghe nguyên bản những lời các người đã nói.”

“... Tuân chỉ.”

Tiểu Quế Tử lập tức đem chuyện lúc này thừa tướng cầu kiến kể lại một lần rõ ràng tỉ mỉ.

“Chậm đã...” Đột nhiên hoàng đế bệ hạ lên tiếng cắt ngang, “Người nói khi trẫm cùng đại tướng quân chơi cờ, biểu tình thừa tướng ra sao?”

“A?” Biểu tình ra sao, Tiểu Quế Tử ngây ngốc hỏi tường cả buổi, cẩn thận tìm từ, “Thừa tướng đại nhân, thoát nhìn có vài phần kinh ngạc ạ.”

“... Ừm.” Hoàng đế bệ hạ gật đầu, “Vây người nói như thế nào?”

“Nô tì nói: ‘Đại tướng quân vừa hồi kinh hôm nay.’ ”

“Ừm...” Hoàng đế bệ hạ khép mắt lại.

“Sau đó, thừa tướng hỏi nô tì ‘Bệ hạ đã dùng qua bữa tối?’ ”

Hoàng đế nghe vậy mỉm cười: “Ừm...”

“Nô tì nói ‘Đã sớm dùng qua, ăn cùng đại tướng quân.’ ”

Hoàng đế bệ hạ gật đầu vừa ý: “Vậy hẳn nói như thế nào?”

“Thừa tướng đại nhân lại ‘Ồ’ một tiếng, bảo ‘Đã dùng thì tốt rồi...’ ”

Hoàng đế bệ hạ mở mắt ra: “ ‘Ồ’ một tiếng? Cái cách ‘ồ’ thế nào?”

“Cái này...” Trong bụng Tiểu Quế Tử giống như có con kiến đang bò, cái cách ‘ồ’ thế nào? Sao mà hẳn nhớ rõ ràng đến thế được, mập mờ nói rằng: “Chính là ‘Ồ...’ một tiếng.”

Hoàng đế bệ hạ vô cùng không hài lòng, nhú mày nhìn hẳn: “Trẫm hỏi ngươi là khẩu khí thế nào?”

Tiểu Quế Tử gấp đến độ đều nói không rõ ràng nữa: “Chính là... chính là...”

“Là mang chút tiếc nuối hay là mang chút tức giận?” Hoàng đế bệ hạ gợi ý.

Tiểu Quế Tử vội gật đầu lia lịa: “Phải phải, là có chút tiếc nuối ạ.” Một cái ‘ồ’ có thể có cái khẩu khí gì! Bệ hạ vì cái gì lại đi tính toán chi li với một cái ‘ồ’ chứ! Thừa tướng đại nhân dám tức giận với hoàng thượng sao? Vậy đó đương nhiên là khẩu khí tiếc nuối rồi!

Cho rằng cứ như thế lung tung lừa dối quá quan, ngờ đâu hoàng đế bệ hạ nhìn hẳn càng trở nên không kiên nhẫn, hỏi rằng: “Lúc thừa tướng nói lời này thì có biểu tình gì, ngươi bắt chước cho trẫm xem.”

“Có, có biểu tình gì ạ?” Mắt Tiểu Quế Tử mờ cả đi, “Không có biểu tình gì...”

Âm lượng của hoàng đế bệ hạ đột nhiên cao lên, ánh mắt cũng thành linh dữ tợn đi vài phần: “Thế nào sẽ không biểu tình!”

“Này, này quả thực...” Tiểu Quế Tử gấp đến độ hận không thể một phát nhổ tóc mình đi, “Nô tì... Lúc đó... lúc đó bầu trời tối đen, nô tì không thấy rõ...” May quá may quá, cái khó ló cái khôn, xem như tìm được lý do rồi, Tiểu Quế Tử âm thầm thấy may mắn.

“Không thấy rõ thì ngươi nói là không thấy rõ, nói cái gì không có biểu tình.” Hoàng đế bệ hạ nghiêm mặt, “... Vậy khẩu khí hẳn thế nào, ngươi bắt chước trẫm xem.”

Tiểu Quế Tử nỗ lực hồi tưởng cả buổi, nơm nớp lo sợ bắt chước một phen.

Khẩu khí kia, thật đúng là vững như bàn đá. Hoàng đế bệ hạ phì ra một hơi thật mạnh, nói: “Tiếp sao nữa.”

“Tiếp đó, thừa tướng đại nhân hỏi ‘Bệ hạ đánh cờ đã bao lâu?’ ”

Hoàng đế bệ hạ không nói gì, chỉ có đôi mắt là nhìn chăm chăm vào Tiểu Quế Tử.

Tiểu Quế Tử tỉnh ngộ, chiếu theo ngữ khí thần thái của Từ Mộng Phi mà diễn lại một lần cho hoàng đế bệ hạ xem.

Hoàng đế bệ hạ trầm mặc một lúc lâu, nói: “Chỉ như vậy?”

“A... Dạ...”

“Tiếp đó?”

“Tiếp đó...”

Tiểu Quế Tử cứ thế cứ thế lớn nhỏ gì cũng bấm lại một phen, hiển nhiên là khuôn mặt hoàng đế bệ hạ càng ngày càng tối đi, trong lòng hẳn càng trở nên lo sợ bất an.

Quả nhiên, còn chưa lấy lại hơi, hoàng đế bệ hạ đã nổi giận đùng đùng, một phát quét rơi chén trà trên sạp, thành linh đứng phắt dậy.

Tiểu Quế Tử bị dọa đến lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Trẫm cùng người phương nào dùng bữa, cùng người phương nào chơi cờ, đến phiên tên nô tì người đi nói sao!”

Tiểu Quế Tử ở trong lòng tây cầu Phật tổ đông bái ngọc đế, dập đầu như già tở với hoàng đế: “Nô... nô tì đáng chết...”

Hoàng đế bệ hạ vẫn chưa hết giận: “Người là nô tì của trẫm, không phải nô tì của thừa tướng, thừa tướng hỏi người nói, người trái lại đáp nhất thanh nhị sở!”

“Nô tì không dám nữa ạ! Cầu hoàng thượng thứ tội!”

Hoàng đế bệ hạ hừ hừ hai tiếng, lại mắng rằng: “Thừa tướng đại nhân há lại là người có thể ngăn!”

“Hoàng thượng...” Tiểu Quế Tử mặt như đĩa đám, oan bằng với tháng Sáu tuyết bay, không phải hoàng thượng người hạ lệnh nói không cho bất luận kẻ nào làm phiền hay sao?

“Khốn nạn!” Hoàng đế bệ hạ gầm lên, “Vạn nhất làm sai lầm quân quốc đại sự của trẫm, người có mười cái đầu cũng không đủ chém!”

“Vâng! Vâng! Nô tì biết sai rồi, nô tì không dám nữa ạ.”

Hoàng đế bệ hạ giận bừng bừng phát xong một trận, cơn bực tích tụ dưới đáy lòng thoáng thuận thuận, cúi đầu nhìn Tiểu Quế Tử quỳ rạp trên mặt đất run rẩy đến kỳ cục, bình lại tâm, trầm giọng nói: “Sau này nếu như thừa tướng muốn gặp trẫm, vô luận trẫm đang làm gì, ngay cả là đã đi ngủ rồi, người cũng phải bẩm báo với trẫm. Gặp hay không gặp, trẫm tự có quyết đoán, vẫn chưa đến phiên người tới làm chủ!”

“Vâng! Vâng! Nô tì nhớ kỹ.”

“Đứng lên đi.” Hoàng đế bệ hạ ngồi trở lại vị trí, thần tình bình tĩnh, thật cứ như lúc này chưa từng phát sinh bất kỳ chuyện gì ấy. “Một hồi tự đi phủ nội vụ lĩnh mười roi, rồi lĩnh mười lượng bạc...”

Tiểu Quế Tử lĩnh chỉ tạ ân, nhưng trong lòng nghi hoặc bất giải, lĩnh mười roi, hấn hiểu, là hoàng thượng phạt hấn, vậy mười lượng bạc nợ là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ là thưởng hấn? Thế nhưng... rõ ràng hoàng thượng vừa đem hấn mắng đến cầu huyết ngập đầu, vì cái gì lại muốn thưởng hấn ni? Thực là... quân uy khó dò a...

Đang tự mặt ủ mày chau, lại nghe giọng nói lạnh lùng của hoàng đế bệ hạ vang trên đỉnh đầu: “Thận trọng mà làm cho tốt việc của người, đừng để giống như... Tiểu Hỉ Tử.”

Lòng Tiểu Quế Tử chết điếng, Tiểu Hỉ Tử chính là vị tiền nhiệm đáng thương của hấn, nghe nói năm đó là đi theo bệ hạ từ phủ thái tử, giờ đây ngay cả thi thể cũng tìm chẳng ra. Giống như Tiểu Hỉ Tử... Giống như Tiểu Hỉ Tử... Bệ hạ, đó là đang ám chỉ hấn cái gì sao? Tiểu Quế Tử chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh “phụt” một phát từ lòng bàn chân vọt đến rồi đỉnh đầu.

Hoàng đế bệ hạ không để ý tới hấn, liếc nhìn mớ bã trà và mảnh vỡ trên đất, trong lòng buồn phiền, bảo hấn mau chóng thu dọn sạch sẽ, rồi mang chén trà khác đến, suy nghĩ một chút, lại bảo: “Dặn ngự thiện phòng làm mấy món điểm tâm thanh nhiệt hạ hỏa, đưa đến phủ thừa tướng. Cứ nói... thừa tướng đã nhiều ngày vất vả khổ cực vì quốc sự, trẫm... đặc biệt thưởng hấn.”

6. Chương 6: Bổng Nhiên Gặp Gỡ

Tiểu Quế Tử phụng chỉ đưa điểm tâm khuya, truyền chỉ dụ của hoàng thượng, biểu đạt quan tâm, Từ Mộng Phi cung kính quỳ tiếp.

Tiểu Quế Tử cười nói: “Hoàng thượng còn chờ nô tì thưa lại, những điểm tâm này có hợp ý thừa tướng đại nhân không ạ?”

Từ Mộng Phi nghe vậy, mở thực hộp, chỉ thấy trong đó bày một đĩa bánh phỉ thúy mã đề, một đĩa sủi cảo nhân tôm cua, một chén cháo bí đỏ bách hợp, một chén canh hoa sen táo đỏ... Tư sắc dụ người, quả nhiên mỗi món đều thanh lương hạ hỏa. Thầm nghĩ trong lòng, hoàng đế bệ hạ cũng không sợ đêm nay y sẽ ăn hư mất cái bụng, ngày mai không thể bồi hấn đi tiếp kiến hoàng tử Thổ Phiên hay sao. Múc một thìa cháo

bí đỏ nếm thử, mát mẻ ngon miệng, ngọt mà không ngấy, Từ Mộng Phi cảm thấy xem như vừa ý, chung quy là tay nghề của ngự thiện phòng.

Mỗi thứ đều nếm qua một lần, Từ Mộng Phi nói với Tiểu Quế Tử: “Những điểm tâm này đều rất ngon miệng, nhờ Quế công công thay ta cảm ơn hoàng thượng.”

Tiểu Quế Tử nhận được câu trả lời, áp tay vãi chào y, đang định đi, Từ Mộng Phi đột nhiên gọi lại: “Dám hỏi Quế công công, hoàng thượng... nhưng vẫn đang chơi cờ?”

Tiểu Quế Tử vừa ăn qua vị đắng, nào còn dám ăn nói lung tung, chỉ biết giả câm vờ điếc, phản vấn một câu: “Thừa tướng có chuyện gì ạ?”

Từ Mộng Phi nói: “Không có, chỉ là sợ hoàng thượng buổi tối mệt nhọc quá đổi, lỡ việc ngày mai. Thỉnh Quế công công thay ta nhắc nhở người.”

Tiểu Quế Tử nói hoàng thượng còn đang chơi cờ cũng không được, mà nói hoàng thượng ngừng chơi cờ rồi cũng không được, đành cười ha ha rằng: “A, thừa tướng đại nhân thực là trung thành tận tâm với hoàng thượng. Nô tì trở lại tự nhiên sẽ chuyển lời.”

Từ Mộng Phi lưu ý quan sát thần sắc Tiểu Quế Tử, thấy hắn một mực cúi đầu che giấu, ngôn từ úp mở, trong lòng tự hiểu bảy tám phần, bèn cũng không truy vấn nữa, sai người mang đến chút ngân lượng thưởng cho Tiểu Quế Tử, rồi tiễn hắn xuất môn.

Lại nói khi Tiểu Quế Tử trở lại trong cung, hoàng thượng đã đợi trên giường rất lâu, mỗi một chống tay hỏi hắn: “Thừa tướng đại nhân ăn thế nào?”

Tiểu Quế Tử có gì bẩm bầy: “Thừa tướng đại nhân nói, mọi thứ đều ngon miệng lắm.”

Hoàng thượng cười một cái, lại hỏi: “Thừa tướng đại nhân có lời gì không?”

Tiểu Quế Tử thưa: “Thừa tướng đại nhân bảo nô tì nhắc nhở hoàng thượng, buổi tối sớm đi nghỉ ngơi, đừng để lỡ việc ngày mai ạ.”

Nụ cười của hoàng thượng lại sâu hơn vài phần, phất tay ôn nhu nói: “Người lui xuống đi.”

Hoàng đế bệ hạ vừa nhận được thông tin chính xác, tự nhiên có một cổ ả áp ngập đầy cõi lòng, chui vào trong ổ chăn nhất thời ngủ không được. Lật qua lật lại nghĩ về những lời nói lúc nãy của thừa tướng gia, lại liên tưởng đến buổi sáng ở Văn Hoa điện thừa tướng gia có nói: “... Đợi quốc sự mấy ngày này chấm dứt, vi thần tự nhiên sẽ đem chuyện muốn làm lúc này làm cho chu toàn.” Trong lòng không khỏi bắt đầu lẩn tẩn, lẩn tẩn này dần dần lớn, cuối cùng lại bốc lên cuộn cuộn, hoàng đế bệ hạ luống cuống đến nỗi lập tức kéo tư tự đi xa.

Trong lúc bấy kéo tám kéo, kỳ quái khó hiểu làm sao hoàng đế bệ hạ đột nhiên nhớ tới chuyện Tiểu Hỉ Tử nọ, tiếp đó lại nghĩ tới câu nói mà năm nào trạng nguyên gia từng nói, y nói: “Trong lòng vi thần có một mảnh dằm, nhưng vi thần tình nguyện để nó cứ như thế đâm tim mà đau, cũng không muốn rút nó ra.”

Ngữ điệu lúc ấy của trạng nguyên gia...

Còn có biểu tình của trạng nguyên gia khi nói lời này... A, quả là nghiêm túc khẳng định, lại... thâm trầm sâu thẳm.

Hoàng đế bệ hạ nằm ở trên giường, cố kéo ra một nụ cười, rồi chợt thấy mờ mịt ngoảnh đầu, trong tâm cung tĩnh lặng trống vắng này nào có một bóng người, hắn là đang cười cho ai nhìn đây?

Ôi... Hoàng đế bệ hạ thở dài, cau mày xoa xoa cửa tim, cảm thấy trong lòng mình có lẽ là có hai cái dằm, một cái là những lời ấy của trạng nguyên gia, một cái khác... chính là Tiểu Hỉ Tử mà hắn vừa đột nhiên nghĩ đến.

Đó là chuyện những ngày đầu bệ hạ kế vị.

Khi đó Tiểu Hỉ Tử là thái giám đắc lực số một bên cạnh bệ hạ, vừa cơ trí lanh lợi, mồm miệng kín đáo, lại rất hiểu tâm tư của bệ hạ, khi bệ hạ vẫn là thái tử đã là cực kỳ tín nhiệm sủng ái hắn.

Khi đó sinh hoạt của bệ hạ nhưng không được tùy tâm sở dục giống như bây giờ, mà ngược lại, thứ nhất quan trường cổ hủ thâm căn cố đế, thói quen khó sửa; thứ hai ngoại thích tham gia vào chính sự, coi nhẹ quyền uy của bệ hạ; ba là cự thần cậy già lên mặt kẻ cả, mọi việc cứ tán tụng tổ chế, bệ hạ mưu cầu cách tân trị quốc, nhưng làm không được, nhần nhện đủ bề, chuyện gì cũng bị ép ản nhần thoái nhượng, chính là mỗi một bước đều gian nan, cầu sinh từ trong kẻ hổ, chặt vật bất kham, còn đâu là thể diện của ngôi cửu ngũ!

Bệ hạ một phen phần uất không cam lòng, không biết trút vào đâu, không biết kể cho ai, thực sự ghen đến lợi hại, mới mang theo Tiểu Hỉ Tử xuất cung giải sầu.

Lão hoàng đế đã đi về Tây Thiên từng nói với bệ hạ rằng: “Thời gian của trẫm không còn nhiều lắm, bên cạnh con dù sao vẫn còn vài người, tương lai những cự thần kia không còn dùng được nữa, nên đổi thì đổi đi.”

Bệ hạ suy nghĩ một đêm, hôm sau nói với lão hoàng đế: “Lần này nhi thần cùng La Sát quốc đàm phán, muốn mang biên soạn Hàn Lâm viện Từ Mộng Phi cùng đi.”

Buổi tối ngày đó, bệ hạ chính là tích đầy mình khí nóng, một mực phỏng đoán lời dạy của lão hoàng đế, bất tri bất giác đi đến trước cửa nhà trạng nguyên gia.

Thế mà đêm đó, trạng nguyên gia không ở nhà.

Trời đã khuya như thế rồi, bệ hạ lại có tích tụ trong lòng, trạng nguyên cư nhiên dám can đảm không ở quý phủ. Sắc mặt bệ hạ thập phần không tốt.

“Hắn đi nơi nào rồi?” Bệ hạ hỏi hạ nhân trong phủ.

Bởi vì cũng thường đến đi, hạ nhân trong phủ cho rằng người này là bạn thân của chủ nhân, thái độ rất mực kính cẩn: “Tiểu nhân không biết ạ. Nếu như tiên sinh có việc gấp, đừng ngại vào cửa ngồi chốc lát, lão gia nhà ta có lẽ không bao lâu sẽ trở về.”

Bệ hạ vào nhà ngốc nghếch ngồi nửa canh giờ, sắc mặt mười phần không tốt dần dần biến thành trăm phần không tốt.

Đứng ở cửa nhà trạng nguyên gia, lạnh lùng trừng mắt cao môn đại tường cả buổi, bệ hạ rốt cục hạ quyết tâm, nói với Tiểu Hỉ Tử: “Đi Mộ Vân hiên.”

Chuyện mình là đoạn tụ, bệ hạ không có tận lực đối gặt Tiểu Hỉ Tử. Bởi vì người đi gọi trạng nguyên gia qua uống trà chính là Tiểu Hỉ Tử.

Tiểu Hỉ Tử không giống như Tiểu Quế Tử, số lần trạng nguyên gia đến uống trà nhiều rồi, dần dần hắn cũng nhìn ra chút manh mối như thế. Bệ hạ là người anh minh, tự nhiên cũng biết.

Chẳng qua là đôi bên đều không nói toạc ra mà thôi.

Hoàng đế bệ hạ thứ nhất không muốn ủy khuất chính mình, thứ hai cũng không muốn làm thằng ngốc treo cổ chết trên thân cây. Cũng chẳng thể nào phát hỏa trong phủ trạng nguyên, tự nhiên phải đi tìm chỗ nào có thể phát hỏa.

Cho nên mới mang Tiểu Hỉ Tử đến Mộ Vân hiên.

Bệ hạ nghĩ, vạn nhất mình có uống say như chết, chung quy có người đỡ mình hồi cung đi.

Mà lúc này bên cạnh hắn, chỉ có mỗi Tiểu Hỉ Tử kia.

Thế nhưng bệ hạ rượu còn chưa dính môi, chỉ vừa cúi đầu ngửi một hơi, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ở chỗ cách đây ba bốn cái bàn, trong đám người ồn ào, một người trông như trạng nguyên gia đang ôm một tên tiểu quan sắp bước ra ngoài.

Mái tóc dài của hai người bị gió thổi bay vắn vít nhau, y quay đầu chột chạm đến ánh mắt hắn, lấp lánh trong khoảnh khắc, lại lập tức nhìn như không thấy ngênh ngang bước đi.

Bệ hạ cứ thế nhìn cái bóng dáng mơ hồ có chút quen thuộc ấy biến mất khỏi đường nhìn của mình, cuối cùng mới nhớ tới, tấm áo khoác màu lam người nọ đang mặc, hình như là lần trước khi triệu hần kiến giá, mình đã ban cho hần.

Ồ... thì ra hần cũng đã đến nơi này.

7. Chương 7: Trúc Mã Lữ Triều

Bệ hạ chưa từng mang tiểu quan Mộ Vân hiên ra ngoài. Bởi vì Mộ Vân hiên có chuẩn bị phòng, nên không cần làm điều thừa. Huống chi nhà của bệ hạ không giống với nhà của bách tính, là rất khó tùy tiện đưa khách nhân về. Cho nên đối với hành động mang tiểu quan về nhà của trạng nguyên gia, bệ hạ cảm thấy rất hiếu kì, bèn một đường theo đuôi.

Khi trạng nguyên gia bước ra từ trong xe ngựa, bệ hạ cũng vừa vặn bước xuống khỏi mã xa.

“Từ Mộng Phi người đứng lại đó cho ta!” Có người ở phía sau tức giận bại hoại hạ chỉ.

Từ Mộng Phi lĩnh chỉ nghe lệnh.

Trần Tử Nhiên chạy hai ba bước đến trước mặt y, trừng y một cái, sau đó cúi đầu nhìn người trước ngực y, lập tức mặt như băng sương.

Người nọ có dung mạo tuấn tú, sắc mặt ửng hồng, hô hấp gấp gáp, một tay câu cổ Từ Mộng Phi, thần trí không rõ thức giục một cách ái muội: “Tiểu Phi, nhanh...”

Có lẽ cũng biết tư thế của người trong lòng vô cùng khó coi, Từ Mộng Phi nhẹ nhàng ấn ấn khuôn mặt người nọ vào trong lòng.

Còn! Còn cả gan làm việc cẩu thả nhường này trước mặt trẫm! “Hần ta là ai!” Bệ hạ nheo mắt, lớn tiếng quát hỏi, thần tình cực kỳ phần nộ.

Từ Mộng Phi trái lại bình tĩnh, trả lời: “Là một bằng hữu của vi thần.”

“Vậy sao?” Bệ hạ chớp mi cười nhạt, “Trẫm nhưng không biết, trạng nguyên gia lại kết giao rộng rãi đến vậy, này...” Liếc liếc người trong lòng trạng nguyên gia, bệ hạ có ý ghen tuông nói một cách ám chỉ, “Này tam giáo cửu lưu, trạng nguyên gia vậy mà không hạng nào không thích ha.”

Trạng nguyên gia mỉm cười: “Đa tạ.”

“Người!” Hoàng đế bệ hạ nghiêng rằng nghiêng lợi, oán hận nói: “Từ Mộng Phi, tối nay trẫm tìm người, là có chuyện quan trọng thương lượng.”

Từ Mộng Phi mặt không đổi sắc: “Thực là không khéo, tối nay vi thần cũng có chuyện quan trọng.”

Hoàng đế bệ hạ nhìn thấy tiểu quan kia cứ cọ người vào Từ Mộng Phi, trên mặt càng lạnh đi vài phần.

Từ Mộng Phi cũng không để bệ hạ nhìn thêm, ôm người nọ xoay người hỏi phủ: “Vi thần còn có việc phải làm, đành không tiễn bệ hạ.”

Nhìn đại môn sơn son kia đóng lại không chút lưu tình ngay trước mặt mình, tâm tình phần nộ của bệ hạ cũng cùng lúc suy sụp, quay đầu ra lệnh cho Tiểu Hỉ Tử một cách yếu ớt: “Người tạm thời canh ở chỗ này, chừng nào kẻ đó xuất môn, chừng đó người hãy hồi cung bẩm báo cho trẫm.”

“Dạ!”

Hoàng đế bệ hạ đi chừng hai bước, dùng chiết phiến đỡ cái trán nghĩ ngợi một hồi, bổ sung rằng: “Ngày mai trước lúc lâm triều, trẫm phải biết được quan hệ của hai người này.”

“Dạ!”

Tiểu Hỉ Tử vừa đáp lời, vừa không ngừng tính toán trong lòng: Khuya lơ khuya lắc, mình biết nghe ngóng quan hệ của hai người này từ ai a.

Lần nữa khua đại môn Từ phủ, hỏi hạ nhân thủ vệ, hạ nhân nọ nói: “Không biết, không rõ lão gia mang về là người thế nào.”

Tiểu Hỉ Tử bắt đắc dĩ, nghĩ bụng xem trạng huống tiểu quan kia, trong chốc lát sẽ không ra ngoài, lại đi Mộ Vân hiên nghe ngóng một phen, không ngờ tú ông nói: “Đêm nay, đêm nay những đứa nhỏ kia không có ai mang ra ngoài.”

Được, không phải tiểu quan, đó chính là khách nhân.

Là khách nhân, vậy phiền toái liền to ra rồi. Cũng không biết là ngẫu ngộ trạng nguyên gia, hay là... hay là thường xuyên gặp gỡ...

Tóm lại, có lẽ, với sự thông minh lanh lợi và độ thấu hiểu bệ hạ của Tiểu Hỉ Tử, tiểu quan là tội nhỏ, ngẫu ngộ là tội lớn, thường xuyên gặp gỡ là tội to bằng trời.

Nên bấm lại bệ hạ thế nào mới tốt đây?

Tiểu Hỉ Tử ở ngoài cửa Từ phủ nghĩ rồi một đêm, mãi đến khi sắp tới giờ lâm triều, người nọ cũng không đi ra, không dám đợi tiếp, lập tức tiến cung.

Bệ hạ đang rửa mặt, tiếp nhận khăn mặt lau tay, câu đầu tiên hỏi hần chính là: “Kể đó đi rồi?”

“Dạ. Canh năm đi ạ.”

“Ừm.” Sắc mặt bệ hạ thoáng giãn ra, vươn hai cánh tay để Tiểu Hỉ Tử chỉnh long bào, lại hỏi: “Hai người họ là quan hệ gì.”

Nếu là người khác thì chắc không dám nói, nhưng Tiểu Hỉ Tử chính là bị hoàng thượng nuông chiều quen, bèn nói: “... Vẫn chưa điều tra ra ạ.”

“Ồ vô dụng.” Bệ hạ xoay cổ về phía gương đồng tỉ mỉ soi một lượt, cũng không thể nào tức giận, chỉ nói: “Tiếp tục điều tra.”

“Tuân chỉ.”

Tiểu Hỉ Tử là người một lòng suy nghĩ cho bệ hạ, luôn sợ hoàng thượng tức giận quá độ sẽ tổn thương đến thân thể, rất biết cách chăm sóc tâm tình của hoàng thượng, cho nên có đôi khi sẽ nói một vài lời nói dối mà hần tự cho là không ảnh hưởng toàn cục để gạt hoàng thượng.

Tỷ như hần nói, người nọ canh năm đã đi, là bởi vì với sự thấu hiểu của hần đối với bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ không đi chứng thực người nọ có phải canh năm đã đi hay không, cũng sẽ không có người đặc biệt đi nói cho hoàng thượng người nọ có phải hay không canh năm đã đi.

Vốn cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Thế nhưng sáng sớm ngày đó, Từ Mộng Phi lần đầu tiên cáo bệnh nghỉ, không tham gia tảo triều.

Lời nói dối canh năm tự sụp đổ.

Buổi chiều, hoàng đế bệ hạ hạ mình, cải trang thăm viếng trạng nguyên cáo bệnh. Đi một mình. Tiểu Hỉ Tử đang thi hành lệnh cưỡng chế “điều tra rõ ràng lai lịch kẻ đó”, để lập công chuộc tội.

Tâm tình hoàng đế bệ hạ có chút hậm hực, hần cảm thấy trạng nguyên đủ lông đủ cánh rồi, giống hệt những cự thần kia, có phần không xem hần ra gì.

Dù sao từ trước đây trạng nguyên gia rất dối ngoan ngoan, cho dù trên giường hay là dưới giường, nhưng hôm nay lại vì kẻ đó mà đã ba lần bốn lượt đi ngược ý mình.

Bệ hạ nghĩ không ra kẻ đó có cái gì tốt?

Tuy chỉ nhìn vài lần lúc tối trời, nhưng cũng nhìn ra được vô luận dung mạo phong tình khí chất đều không so kịp với mình, thân phận địa vị quyền thế tài phú tự nhiên không cần phải nói, huống chi mình còn là “trên dưới chu toàn”.

Người nọ không có một điểm so nổi đương triều thiên tử, cho nên bệ hạ cảm thấy trạng nguyên gia là bị mù cầu nhân!

Hoàng đế bệ hạ phỏng đoán, phải chăng chính mình khô khan khó ở, để trạng nguyên gia khuê phòng tịch mịch. Hẳn xưa nay phong lưu thành tính, tự nhiên ham mới mẻ, e rằng cũng như hôm đó đã “cắm đồ” mình, vừa vặn thấy một kẻ đồng đạo thuận mắt trong Mộ Vân hiên, bèn mang theo về nhà, sau đó... liền xuân tiêu nhất khắc thiên kim, vô ý lỡ mất tảo triều, đành phải cáo bệnh xin nghỉ.

Thực là đồ khốn nạn!

Bệ hạ hậm hực vào Từ phủ, cũng không để hạ nhân thông báo, quen cửa quen đường bảy quẹo tám quán, đi tới hậu viện, quả nhiên thấy trạng nguyên gia đang đối diện cửa sổ vẽ tranh, thanh thần thư thích.

“Nghe nói trạng nguyên bị bệnh, bây giờ đã đỡ hơn chưa?” Bệ hạ vừa cười vừa vào phòng.

Trạng nguyên gia bỏ bút xuống, có hơi ngạc nhiên: “Bệ hạ thế nào đến rồi?”

“Sao nào? Trẫm không thể đến?” Bệ hạ ngả ngón cười một cái, quan sát thư phòng, “Chỉ có mình người? Vị bằng hữu kia đâu?”

“Đi rồi.”

“Hừ, đi cũng thật nhanh.” Bệ hạ tiện tay cầm lấy cây bút trạng nguyên gia vừa mới bỏ xuống, tiếp đó chậm rãi thêm vài nét lên bức tranh phi hoa của trạng nguyên gia, lại thêm vào một câu thơ — Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu.

Trạng nguyên gia vòng hai tay trước ngực, đứng một bên nhìn rất hứng thú, khẽ cười nói: “Bệ hạ tìm hần có việc?”

“Trẫm tìm hần làm gì.” Bệ hạ nghiêng đầu khe khẽ cười nói, “Trẫm, là tới tìm người.”

“Tối hôm qua trẫm tìm người, người có chuyện quan trọng phải làm, đành phải hôm nay trở lại một chuyến.”

“Vâng...” Trạng nguyên gia liên tục gật đầu, ra vẻ hiểu rồi, cười giễu cợt, “Vậy xin hỏi bệ hạ, tối hôm qua đặc biệt... từ Mộ Vân hiên đến tìm vi thần, là vì chuyện gì?”

“Từ Mộ Phi! Người... người nói thật cho trẫm, người và người kia tới cùng là quan hệ gì... Một cái bằng hữu người sẽ vì hần mà lỡ tảo triều của trẫm!”

Từ Mộ Phi chẳng có biện pháp với vị hoàng đế bệ hạ giận quá mất khôn này, chỉ có thể nhấn mạnh thêm một lần: “Hần quả thực... chỉ là một người bằng hữu của vi thần.”

“Trẫm không tin! Trẫm còn không biết người? Mặt ngoài ngoan ngoãn, kỳ thực vừa cuồng vọng vừa tuyệt tình, phạm là chuyện người nhận định, thì dù là trẫm, cũng vô pháp làm dao động quyết định của người. Khi trẫm còn là thái tử người đã không chịu vì trẫm lỡ một lần tảo triều, trẫm thành hoàng đế rồi người vẫn là không chịu vì trẫm lỡ một lần tảo triều. Ở trong lòng người, trẫm rất cuộc... rất cuộc...” Hoàng đế bệ hạ không nghĩ tới chính mình nói nói, cứ nhiên kích động đến hồng cả viền mắt, giận người, kéo tay trạng nguyên gia qua xoa mặt mình, mục tựa thu thủy, ngữ mang thê lương, “Tiểu Phi, người không thể vì trẫm mà lỡ một lần tảo triều hay sao?”

Từ Mộ Phi cũng sửng sốt, dần dần thu hồi vẻ bồn chồn lúc trước: “Bệ hạ hiểu lầm rồi, không phải vì thần không thể lỡ tảo triều, mà là bệ hạ người không thể lỡ tảo triều.”

“Trẫm không có hiểu lầm! Một thần tử cả ngày chỉ lo hoàng đế liệu có lỡ tảo triều hay không rồi lúc nào cũng khác chế, làm sao chịu tùy ý lỡ tảo triều.”

“Bệ hạ... Bệ hạ người nói chuyện hơi nhanh, vi thần có chút theo không kịp... Bệ hạ có thể nói chậm một chút hay không...”

“... Người! Từ Mộ Phi, người nói xem, trẫm và người đến tốt cùng là quan hệ gì?”

“... Bệ hạ. Bệ hạ, trong lòng vi thần có một mảnh dăm, nhưng vi thần tình nguyện để nó cứ như thế đâm tim mà đau, cũng không muốn rút nó ra. ”

Khi Tiểu Hỉ Tử khẳng định với bệ hạ, người mà trạng nguyên gia ôm đêm đó chính là trúc mã của trạng nguyên gia, với lại không phải là đoạn tụ, bệ hạ còn khờ dại nghĩ, mảnh dằm trong lòng trạng nguyên gia ấy có thể nào là mình hay không.

Thế nhưng một tháng sau bệ hạ đến Mộ Vân hiên lại nhìn thấy người nọ, người nọ đang cùng người khác ôm ấp cười đùa, bệ hạ đột nhiên nghĩ, cái vật dằm vào đáy lòng trạng nguyên gia kia có lẽ đã dằm sâu lắm, sợ rút ra chính là một lỗ thủng đầy máu, lấp không được, cho nên mới không muốn rút ra.

Hôm sau hoàng đế bệ hạ ban xuống một đạo ý chỉ, cho Tiểu Hỉ Tử đi đến gần biên giới La Sát quốc giá rét trông coi một tiệm may đồ da thuộc mà bệ hạ đã mở ở đó năm nào.

* tam giáo cử lưu: đủ mọi hạng người; ở đây chắc bệ hạ ngầm cho mình là tam giáo còn “kẻ đó” là cử lưu =]]

Bệ hạ thương Tiểu Hỉ Tử như vậy, phải “đày” ra ngoài biên ải chắc cũng xót lắm, một mảnh “dằm trong tim” cơ mà.

8. Chương 8: Một Kịch Tận Trời

Hôm sau tảo triều kết thúc, hoàng đế bệ hạ thuận theo thừa tướng cùng Lễ bộ thị lang và các thần tử liên quan mở tiệc chiêu đãi hoàng tử Thổ Phiên.

Bệ hạ bởi vì đêm qua nghĩ chuyện Tiểu Hỉ Tử, ngủ không được yên, vì vậy có chút mệt mỏi, hốc mắt hôm xuống, bờ môi khô khan, khi lâm triều liên tục thất thần, lại thêm vụ mở tiệc chiêu đãi hoàng tử Thổ Phiên, tuy là đầu óc mơ màng, nhưng chuyện liên quan quốc thể, cũng phải gắng vực dậy tinh thần.

Nói xong phần mở đầu, bệ hạ liền ban lệnh cứ tự nhiên, chúng thần lục tục kính rượu hoàng tử Thổ Phiên, bệ hạ lại một mực đặt ánh mắt trên người thừa tướng.

Trong lòng bệ hạ có một cái nghi hoặc, cứ thế ghen từ buổi triều sớm đến bây giờ chưa được giải —— thừa tướng đại nhân từ sáng sớm đến giờ chưa từng nhìn thẳng bệ hạ.

Trên đường từ Kim Loan điện đến Bảo Hòa điện, bệ hạ vốn định tìm một cơ hội hỏi y điểm tâm đêm qua có hợp ý không, không ngờ vừa há mồm, thừa tướng đại nhân lập tức nhìn như không thấy, lui ra phía sau hai bước đi trò chuyện với các đại thần khác.

Trong lòng bệ hạ là có chút tức giận, hắn cảm thấy đêm qua mình cho đưa đồ ăn khuya đi, chính là xin lỗi rồi, thừa tướng đại nhân lại còn âm dương quái khí bày sắc mặt cho hắn nhìn, bụng dạ hẹp hòi quá đáng!

Nhưng bệ hạ nghĩ lại, thì cảm thấy có cái gì đó không thích hợp. Theo những gì mà bệ hạ hiểu về thừa tướng đại nhân, phần lớn thời gian thừa tướng đại nhân đều vô cùng dễ dãi lại cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời, bệ hạ bảo y chơi cờ, y tuyệt đối không nói uống trà, trừ phi thực sự là khát nước; bệ hạ triệu kiến y, y tuyệt đối sẽ không để bệ hạ đợi lâu, trừ phi đang bận tối mày tối mặt; bệ hạ bảo y đừng nóng giận, thì y dù có cái gì gì cũng đều tiêu trôi, trừ phi y tức giận đến không thể kềm chế nổi.

Bệ hạ nghĩ không ra, mình chẳng qua là chơi một ván cờ với đại tướng quân, thừa tướng gia làm sao sẽ giận thành thế này?

Theo như trước đây, cái lúc hắn chạy đi Mộ Vân hiên uống rượu giải sầu, cũng đâu thấy thừa tướng gia không chịu nói chuyện với hắn a.

Bệ hạ nghĩ không ra.

Trong buổi tữu yến ấy người người tiểu ý đầy mặt, duy có bệ hạ và thừa tướng hai bên cau mày.

Tữu yến vừa dứt, tiền hoàng tử Thổ Phiên về, bệ hạ vời Tiểu Quế Tử đến trước mặt: “Người nói một chút, đêm qua ngươi đưa đồ ăn khuya đến phủ thừa tướng như thế nào.”

Tiểu Quế Tử vừa nghe trong lòng thiếu chút nữa khóc ra: Bệ hạ này... lại nữa rồi.

May mắn lần này hần học lanh, lưu ý quan sát biểu tình và ngữ khí của thừa tướng.

“Nô tì đưa đồ ăn khuya đến phủ thừa tướng, ban đầu thừa tướng có điểm kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp nhận rất cung kính. Mỗi món đều nếm qua một miếng, nói cho nô tì: ‘Những điểm tâm này đều rất ngon miệng, nhờ Quế công công thay ta cảm ơn hoàng thượng.’ Lúc thừa tướng nói những lời này thì hơi hơi cười, hần là rất vừa ý những món ngự thiện phòng làm.”

“Ồ.” Bệ hạ xụ mặt, không thêm bình luận, những cái này tối qua hần đã biết rồi, “Tiếp theo...”

“Tiếp theo thừa tướng gia hỏi nô tì: ‘Hoàng thượng... nhưng vẫn đang chơi cờ?’ Khi thừa tướng nói những lời này thì... ách, bởi vì không quá xác định bệ hạ người phải chăng đang chơi cờ, cho nên biểu tình có chút do dự...”

Bệ hạ bắt mắt kinh khủng, cắt ngang lời Tiểu Quế Tử: “Trẫm không cần nghe người tự ý giải thích. Người chỉ cần bắt chước lại vẻ mặt và ngữ khí của hần.”

Tiểu Quế Tử đứng trúng cái đỉnh, không dám giải thích nhiều hơn, bèn nói: “Thế là nô tì hỏi ‘Thừa tướng có chuyện gì ạ?’ ”

Bệ hạ vừa nghe liền tối mặt đi: “Khốn nạn! Người cả gan nói chuyện với thừa tướng như vậy! Thừa tướng hỏi người người không biết đáp hả!”

Hai đầu gối Tiểu Quế Tử mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, nói liên thanh: “Nô tì biết tội!” Trong bụng trái lại nhủ thầm bệ hạ này quả nhiên khó hầu hạ, rõ ràng chính ngài bảo ta đừng có nói cơ mà...

Bệ hạ cúi đầu liếc Tiểu Quế Tử một cái, không kiên nhẫn: “Nói tiếp!”

“Thừa tướng đại nhân nói: ‘Không có, chỉ là sợ hoàng thượng buổi tối mệt nhọc quá đổi, lỡ việc ngày mai. Thỉnh Quế công công thay ta nhắc nhở người.’ ”

Nghe trong lời này có mùi chua! “Sao tối hôm qua người không nói cho trẫm!”

“Nô tì... nô tì nói hồi tối rồi...”

“Người nói rồi?” Bệ hạ đứng lên oán hận đạp đạp chân, “Người có nói như vậy sao? Người nói ‘thừa tướng nhắc bệ hạ sớm đi nghỉ ngơi’... ‘sớm đi nghỉ ngơi’, có thể giống với ‘quá đổi mệt nhọc’ hay sao!”

Tiểu Quế Tử nằm sấp không dám hé răng, thầm nghĩ bệ hạ này chung quy là nhìn mình không vừa mắt chỗ nào rồi, nhất định lật xương trong trứng gà. Thừa tướng gia lo lắng ngài mệt nhọc quá đổi, còn chẳng phải là muốn nói ngài sớm đi nghỉ ngơi?

“Sau đó thì sao?” Bệ hạ đứng bên cạnh Tiểu Quế Tử nhìn xuống hỏi.

“Nô tì nói: ‘Thừa tướng đại nhân thực là trung thành tận tâm với hoàng thượng. Nô tì trở lại tự nhiên sẽ chuyển lời.’ ”

“Người!!!” Bệ hạ chỉ vào Tiểu Quế Tử, run lên cả buổi mới mắng thành lời, “Khốn nạn! Sao người không biết thuận theo ý thừa tướng, nói với hần trẫm đã sớm nghỉ ngơi rồi, hả!”

Tiểu Quế Tử rút cục nhịn hết nổi, tội nghiệp nói: “Đấy chẳng phải hoàng thượng người bảo không thể nói cho thừa tướng người đang làm gì sao ạ.”

“Người!”

Bệ hạ tích tụ trong lòng, tâm hỏa một ngọn cao hơn một ngọn, ánh mắt thiếu chút nữa thì đem Tiểu Quế Tử đốt ra hai cái lỗ.

Một lúc lâu, bình phục xuống, thở dài, trong lòng cảm khái vạn phần: “Người chính là như thế này, lúc ở cạnh bên người người không cảm thấy hần tốt, không ở bên người rồi, người mới cảm thấy hần tốt.”

“Đợi thọ điển của trẫm kết thúc, người cùng Tiểu Hỉ Tử đổi một phát đi.” Bệ hạ yếu ớt hạ chỉ.

Bệ hạ đã hỏi rõ xong ngọn nguồn, bèn suy nghĩ phương pháp vớt vát, thần nhiên nhìn thiếp thân thái giám đang trắng bệch mặt ra, trong lòng âm thầm lắc đầu, Tiểu Quế Tử này chắc chắn là không trông cậy được gì rồi, chỉ có chính mình tự đi một chuyến, nói rõ hiểu lầm.

Đang xung động muốn đi, bệ hạ bỗng nhiên dừng chân, nghĩ bụng giờ nếu mình mang sắc mặt mệt mỏi như vậy mà đi, chỉ sợ thừa tướng chưa nghe đến lời giải thích đã giận trước rồi, với lại đầu hôn não mê thế này, sợ chống đỡ không nổi tâm tư nghìn hồi trăm chuyển của vị thừa tướng đại nhân nọ, cái gọi là mài dao đồ tể công đồn củi, thôi được, trước tiên nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi đủ rồi lại đi cũng không muộn.

Thế là một giấc cứ thế ngủ thẳng đến giờ ăn tối.

Dùng xong bữa tối, bệ hạ phân phó Tiểu Quế Tử đi chuẩn bị thường phục xuất cung, vừa đổi xong quần áo, lại nghe báo rằng thừa tướng đại nhân tới rồi.

Bệ hạ thấy vui lắm, cổ thi có câu: Thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông, chẳng phải chính là nói điều này!

“Nhanh tuyên!” Bệ hạ chỉnh áo ngồi ngay ngắn, yên tĩnh đợi thừa tướng.

Thừa tướng gia tiến điện, trước tiên kính cẩn thi hành quân thần chi lễ.

Bệ hạ nói: “Miễn lễ bình thân. Ái khanh tìm trăm muện như thế, là có chuyện gì?”

Thấy Tiểu Quế Tử kia cứ nhiên còn đứng một bên hầu hạ, bệ hạ không khỏi nhũm mày với hắn.

Tiểu Quế Tử sững sờ.

Bệ hạ ngày càng tưởng niệm Tiểu Hỉ Tử, đành nói trắng ra: “Người lui ra ngoài hầu hạ.”

Tiểu Quế Tử đỏ mặt đi ra.

Trong điện chỉ có bệ hạ cùng thừa tướng hai người. Thừa tướng gia nói: “Vi thần lo sợ, lần này đến đây, là có một thỉnh cầu quá phận.”

“Ô? Nói nghe một chút.” Bệ hạ tâm tình tốt, lời nói như gió xuân phất qua mặt.

Thừa tướng gia bèn nói: “Vi thần muốn xin bệ hạ ban cho thần cùng ngự y Trần đại nhân, giục ngựa hành tẩu từ Ngộ Môn.”

“Hả?” Bệ hạ kinh ngạc.

“Chỉ đêm nay.” Thừa tướng gia chậm chậm giải thích rằng, “Chính là bởi vì một vị bằng hữu của vi thần bị bệnh cấp tính, y quán trong thành lại đều không còn làm việc, cho nên vi thần đặc biệt đến thỉnh ngự y Trần đại nhân hồi phủ chẩn bệnh. Bởi vì sợ lỡ mất thời gian, cho nên đặc biệt đến gặp bệ hạ thỉnh chỉ.”

“Bộp!” Bệ hạ đập long án một phát, nổi giận đùng đùng đứng dậy la hét, “Từ Mộng Phi, người đừng có quá đáng!”

Thừa tướng gia đứng yên bất động: “Vi thần không dám.”

“Hừ! Người không dám!” Bệ hạ bước nhanh xuống long tọa, đi tới trước mặt thừa tướng gia, “Người vì một tên bằng hữu, cứ nhiên bảo trăm ban người cưỡi ngựa Ngộ Môn! Người biết rõ ai mới có thể được hưởng loại ân thưởng này! Tiền triều đại tướng quân Ngô Anh đánh tan La Sát bộ ba trăm dặm...”

Thừa tướng gia hơi khom người xuống: “Vi thần — tự biết không xứng, chỉ vì chuyện quá khẩn cấp...” Nói đoạn quỳ xuống đất, lớn tiếng nói, “Vấn thỉnh bệ hạ niệm công lao ngày xưa của thần, thành toàn một lần.”

“Hừ!” Bệ hạ không ngừng cười khẩy, nắm ngón tay nắm chặt, một lúc lâu hỏi rằng, “Bằng hữu kia của người... có phải là người... trong Mộ Vân hiên hôm đó hay không?”

“Quả thực có gặp mặt bệ hạ một lần.” Thừa tướng gia không kiêu không hèn trả lời.

“Được thôi.” Sắc mặt bệ hạ trắng bệch, giọng như hàn băng, cười bảo, “Trẫm, thành toàn người. Dù thế nào chẳng nữa, ngày xưa thừa tướng cũng từng hết lòng hầu hạ trẫm, không có công lao... cũng có khổ lao... Trẫm, chung quy không thể bạc đãi người...”

Thừa tướng gia rút cục nhìn thẳng vào hoàng thượng, trong đôi mắt đen như mực đậm lánh qua một chút xao động, nhưng chưa kịp nhìn rõ đã biến mất không gặp, ngừng lại một chút, mới nói: “Tạ hoàng thượng long ân.”

* Thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông: trích thơ Vô Đề của Lý Thương Ẩn, ý nói mặc dù thân bị chia cách hai nơi nhưng tâm ý vẫn tương thông như có thần giao cách cảm.

* mặc đậm: con đậm đen

9. Chương 9: Nhược Thủy Tam Thiên

Trông theo thừa tướng đại nhân vội vã rời đi, lòng bệ hạ bỗng chua xót, ngồi ngẩn ngơ rất lâu, không ngừng hồi tưởng lời nói của thừa tướng gia trước khi đi: “Bệ hạ có nhược thủy tam thiên của bệ hạ, vì thần cũng tự có mỗi một bầu này của vi thần.”

Hừ! Bầu thật là lớn.

Trẫm chẳng qua chơi cờ một canh giờ với đại tướng quân, người liền đến thỉnh chỉ phi ngựa Ngộ Môn xem bệnh cho trúc mã!

Bị bệnh thì hay a! Trẫm mong sao hẩn bệnh đến xanh xao vàng vọt nằm trên giường không dậy nổi, nhìn một bầu kia của người xem còn muốn đi mức hẩn hay không!

Hừ! Cả cái thành này dù cho tất cả y quán đều không còn làm việc, lẽ nào đường đường thừa tướng một triều, bản lĩnh thông thiên, lại gọi không được một gã đại phu à! Khăng khăng vào hoàng cung thỉnh ngự y của trẫm, còn khăng khăng đòi trẫm cho người ra Ngộ Môn giục ngựa chạy!

Được thôi, trẫm thế nhưng muốn nhìn xem, cái bầu kia của người đến tột cùng là mắc cái bệnh nan y cỡ nào!

Chủ ý bệ hạ đã định, bèn kêu Tiểu Quế Tử: “Chuẩn bị ngựa, trẫm muốn xuất cung.”

Ngày ấy thị vệ ca ca canh cổng cung đã nhìn thấy một cảnh tượng hiếm có, bởi vì chuyện đã thấy hay chưa thấy của cả đời cũng chỉ thấy trong một lần này, cho nên trong quảng đời còn lại mới không ngừng kể cho người ta: “Ngày ấy cũng không biết là thiên đại nhân vật nào mắc phải trọng bệnh, đầu tiên là thừa tướng gia cùng ngự y đại nhân giục ngựa chạy qua từ Ngộ Môn, sau đó ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng bị kinh động, theo chân khoái mã đi thăm nom.”

Khi bệ hạ đến phủ thừa tướng, ngự y đang chặn trì cho trúc mã của thừa tướng đại nhân.

Bệ hạ thở hồng hộc đi vào phòng, nhìn lướt trúc mã đại nhân nọ một cái, ấy vậy mà đang ngồi thẳng thớm trên ghế, nửa điểm bệnh trạng cũng không, trong lòng không vui, mới khoan thai nói với ngự y đại nhân: “Vị bằng hữu nọ rốt cuộc là bị bệnh gì, còn làm phiền lão nhân gia ngài vội vã đến đây như thế.”

Một câu nói xong, khuôn mặt trúc mã đại nhân nọ liền ửng hồng lên, rồi một cái nhăn dao bay về phía thừa tướng đại nhân, thừa tướng đại nhân chỉ làm bộ không thấy.

Bệ hạ bước đến dùng quạt nâng cằm người ta, cười bảo: “Ta thấy đây chẳng phải là rất có tinh thần hay sao.”

Ngự y đại nhân không ngờ hoàng thượng lại đến chỗ này, luống cuống đang định hành lễ thì bị hoàng thượng ấn xuống, mới hiểu người không muốn để lộ thân phận, bèn nói: “Cũng không phải bệnh nặng, chỉ là bị học xương cá, lên xuống không được.”

Mặt trúc mã đại nhân nọ đỏ đến sắp nhỏ cả máu, bệ hạ liếc nhìn thừa tướng đại nhân, thừa tướng đại nhân thoáng bối rối tránh đi ánh mắt bệ hạ.

Bệ hạ cười nhạo một tiếng, nói: “Theo lời ta nói, không biết ăn cá thì đừng có ăn cá, chính mình khó chịu chưa kể, còn kinh động theo nhiều người như vậy...”

Trúc mã đại nhân nọ lập tức phóng tới một cái nhân đao, bệ hạ thông dong tiếp lấy, đáp trả nguyên trạng. Trúc mã đại nhân sững sốt, rớt cục lên tiếng, đây là lần đầu bệ hạ nghe trúc mã nói chuyện, không ngờ giọng lại trong trẻo như vậy: “Ê! Người dài dòng cái gì. Ai chưa từng bị hóc xương cá.”

Bệ hạ là sống cuộc đời lăn lộn trên dao nhọn, nhìn quen bao nhiêu chém giết tranh đấu, đâu có dễ những vô lễ nhỏ nhẻ kia vào mắt, thân nhiên nói: “Ta không có.”

Thừa tướng đại nhân giật nhẹ ống tay áo bệ hạ, ám chỉ hoàng đế bệ hạ đừng có tự đắc quá, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, xương cá của người đều có người nhặt cả, làm sao có thể so với người khác...”

Bệ hạ nhưng lại càng hưng trí bừng bừng, đỡ cằm nói với trúc mã đại nhân rằng: “Cho nên ta mới nói, không biết ăn cá thì đừng có ăn cá.”

Trúc mã đại nhân lại phóng qua một cái nhân đao, bệ hạ rất là xem thường, nhìn nhìn thừa tướng đại nhân, trong mắt nhần: Bầu này của người sao nhằm chán thế, chỉ biết chơi nhân đao.

Đang định thừa thắng xông lên, phía sau trúc mã nọ lại xuất hiện một người, rất mực tao nhã, nhìn bệ hạ cười nói: “Nếu người trong thiên hạ đều không ăn cá, vậy y quán chẳng phải sẽ giảm đi rất nhiều sinh ý?”

Trúc mã nghe thấy lời người này, vội ngẩng đầu cười lấy lòng với y một cái.

Bệ hạ chuyển mắt qua đầy chán ghét, thận trọng nhìn người trước mắt, cảm thấy giống như đã từng quen biết, nhưng lúc này làm sao cũng nghĩ không ra.

Nhìn lâu rồi, thừa tướng đại nhân kèm lòng không đành mới ho một tiếng, bệ hạ liếc thừa tướng một cái, ấy vậy mà thừa tướng lại nghiêng đầu đi vội vàng hỏi thăm ngự y về tình trạng của trúc mã, một chút cũng không chú ý tới ánh mắt bệ hạ, cứ như vừa mới nãy nhẹ nhàng ho một cái thực sự là tự nhiên mà thôi, cũng không phải cố tình gì cả.

Bệ hạ thờ ơ thu hồi ánh mắt, lại nhìn chăm chăm người lạ nọ trong chốc lát, rớt cục nhớ ra, đây chẳng phải là người đã gặp ở Mộ Vân hiên, lồi lồi kéo kéo tăng tị với trúc mã hay sao. Chỉ là hôm nay khoác lên một bộ trường sam nguyệt sắc phong thanh, đã trông như hai người rồi.

Người nọ thấy bệ hạ không ngừng quan sát mình, mỉm cười, tự giới thiệu mình chính là đồng môn hảo hữu của trúc mã.

Đồng môn? Bệ hạ xem thường trộm liếc y một cái, nghĩ bụng đoạn tụ chi nghị thì cứ nói đoạn tụ chi nghị đi, lại cứ khẳng khẳng đem hai chữ đồng môn nói cho lớn tiếng như vậy đường hoàng như vậy. Bèn nói: “Vị huynh đài này, xưa có những lời của ‘Y giả nhân tâm’, cần phải biết rằng chữa bệnh chính là vì cứu người, mà không phải vì tiền tài, đó còn là ‘căn bản’ của y đức. Những lời huynh đài nói ban nãy, có phần coi thường người làm nghề y.”

Ngự y chính là bảo y lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, đồng môn nọ nào nghĩ tới khí của bệ hạ lớn như vậy, cũng không biết mình đã đắc tội hần chỗ nào, sững sốt, lại nói không ra lời.

Trúc mã bị xương cá mắc hơi sâu, ngự y gọi mọi người giúp đỡ cầm nến chiếu sáng, bệ hạ thấy mọi người tay chân luống cuống một hồi, không khỏi lại tổng kết rằng: “Lần này xem như một bài học, sau này đừng có ăn cá nữa...”

Đồng môn nọ vốn tính tình vô cùng tốt, giờ đây nghe thấy lời này, vẫn là không nhịn được phải đáp trả một câu: “Ăn kẹo bị sâu răng, lẽ nào sẽ không ăn nữa?”

Bệ hạ thuận miệng nói: “Đã biết sẽ sâu răng, cần gì phải ăn kẹo?”

Trúc mã nghe hai người nói chuyện, sớm đã bực đến độ trợn mắt nãy giờ, một hơi thở nghẹn lại nghẹn, mắt thấy xương cá rớt cục được ngự y rút ra, ngay tức khắc nháy bật lên, thanh thanh giọng, cảm thấy đã hết bị trở ngại, mới lớn tiếng nói bệ hạ: “Ô, ta bảo này, một ngày người ăn mấy bữa cơm?”

“...” Bệ hạ im lặng chốc lát, không biết trong hồ lô tên này bán thứ gì, ăn ngay nói thẳng: “Ba bữa. Nếu muộn thì có ăn khuya. Vậy rồi sao?”

“Người đã từng nghe nói ăn cơm ăn không cần thận sẽ nghẹn chết người chưa. Người một ngày ăn ba bữa cơm, vậy tỷ lệ nghẹn chết có bao nhiêu lớn? Đã thế mà người có đôi khi lại còn ăn khuya, vậy chẳng phải

người rõ ràng đang đâm đầu lên tử lộ hay sao? Người nói xem có phải mỗi lần người ăn một miếng thì sẽ bước thêm một bước lên tử lộ không, vậy người còn ăn không ăn? Người có từng nghe qua câu “nhân ế phê thực”? Câu đó nói về cái loại ngu dại nào người có biết hay không? Ta thấy người lớn lên cũng ra hình người ấy vậy mà sao lại có não heo! Người khỏi cần giải thích ta cũng chẳng muốn nghe, ông thích ăn cá đó rồi sao? Nhân ế phê thực còn là khiêm tốn đó, người có từng nghe nói ăn tởi đầy hơi ăn đậu sinh bụng uống rượu thương gan ăn ba ba hại thận, vậy người cái gì cũng đừng ăn cho ông nhìn xem!” Người nọ miệng không có nắp nói lung tung một mạch, lại cầm giận nhìn Từ Mộng Phi, “Ta nói người chừng nào thì đầu óc hư mất đi kết giao với kẻ như thế, ăn chưa ăn ra bệnh thì đã bị hấn làm tức chết rồi.”

“Người!” Bộ hạ ghen ghét nhìn trần trời, hấn xưa nay được nuông chiều quen, toàn gặp những người nhã nhặn, cãi nhau cái gì đó đều là dẫn kinh cư điển điểm dao tức chỉ, bao giờ gặp phải trường cảnh cãi nhau như bát phụ thế này, ghen tức cả buổi làm cho mặt mày đỏ bừng, mở miệng la hét: “Làm càn! Quả thực là cố tình gây sự!”

“Ta cố tình gây sự?!” Trúc mã nọ phẫn khởi phản kích, “Tôi cùng là ai cố tình gây sự đây! Người bảo những kẻ có mắt trong nhà này công bình phân xử xem, Lục Minh Thu người nói, là ai cố tình gây sự? Từ Mộng Phi người nói, có phải hấn cố tình gây sự hay không? Lại còn... còn có vị lão tiên sinh này, người nói người nói! Từ lúc bước vào nhà đã không nói lấy một câu để nghe, là ai trêu người chọc người, ta thiếu người tiền hay là thiếu người tình? Ông còn thật sự không tin, sau này người sẽ không bị hóc xương cá!”

* Nhược thủy tam thiên: Hồng Lâu Mộng hồi chín mươi mốt, Cổ Bảo Ngọc có một câu tỏ tình kinh điển: “Mặc cho nhược thủy ba nghìn, ta chỉ uống một bầu này”. Câu này đã trở thành lời thề nguyện tình cảm giữa nam nữ, đại ý là sẽ chung thủy trong tình yêu và chỉ cần một người.

* Nhân ế phê thực: vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn – vì mắc ghen mà bỏ ăn

* Dẫn kinh cư điển: trích dẫn điển tích điển cố

* Điểm dao tức chỉ: đối người thông minh, không cần nhiều lời, chỉ cần nói một chút thì sẽ hiểu rõ.

* đồng môn: bạn cùng trường

* bát phụ: người đàn bà chanh chua đánh đá

* nhân đao: nhân = mắt, hay nói như bây giờ là “ánh mắt hình viên đạn

10. Chương 10: Không Say Không Về

Liên châu pháo của trúc mã giống như đang giáo huấn bộ hạ một trận, ngự y đại nhân sớm bị dọa đến không khép được miệng, vậy mà trúc mã kia còn muốn kéo lão đến phân xử, ngự y đại nhân mau mắn giẫy tay áo ra, phân rõ giới hạn với vị trúc mã đại nhân nọ. Đồng môn kia cũng thấy trúc mã đại nhân huyền náo quá lỗ, dù sao người nọ là... hấn là đồng liêu của thừa tướng đi, đồng môn đại nhân nghĩ vậy, còn là ở trong phủ thừa tướng đại nhân nữa, chung quy phải vuốt mặt nể mũi chủ nhân, đang định trấn an trúc mã đại nhân vài câu, thừa tướng đại nhân đã quát khê trúc mã đại nhân trước: “Đủ rồi, vừa có thể mở miệng đã nói không ngơi không dứt.”

Xưa nay trúc mã đại nhân và thừa tướng đại nhân nói chuyện không có gì là kiêng kỵ, bị quát một tiếng như thế cũng chẳng cảm thấy làm sao cả, chỉ có vẻ mặt của đồng môn đại nhân sẽ không mấy dễ nhìn. Thừa tướng gia đầu quần nhiều vậy, lại nói với trúc mã đại nhân rằng: “Nếu như không phải người ta giúp đỡ, người cho là đại phu có thể tới nhanh như thế?”

Thế nào? Vậy mà thực sự thiếu tình của hấn? Cái gọi là ăn của người thì miệng ngán, lấy của người thì tay ngán, trúc mã nhất thời có chút ngượng ngùng, đối diện hạ bộ cả buổi, chữ “ạ” ấy chẳng biết làm sao cứ nói không nên lời.

Bộ hạ liếc nhìn hấn với vẻ vừa khinh thường vừa lạnh lùng, hừ một cái, xòe chiết phiến, quạt nhẹ nhẹ.

Thừa tướng gia tất nhiên là nghe ra trong một tiếng “hừ” này của bệ hạ, khẩu khí có chút thả lỏng, bèn đến gần khuyên rằng: “Thôi bỏ qua nhé. Hắn cũng là hữu khẩu vô tâm.”

Bệ hạ vẫn chưa hết giận, tiếp đó lại hừ một cái nữa. Thừa tướng gia khẽ nhếch khóe miệng, dỗ dành: “Vậy xem như ta thiếu ngươi một cái nhân tình, trừ phòng chuẩn bị rượu nếp, ở lại cùng nhau ăn nhé.”

Bệ hạ liếc trức mã một cái, không chút nào cảm kích mà lạnh lùng trả lời: “Chuyện của ta và hắn, dựa vào cái gì ngươi tới trả nhân tình, ngươi tính như là gì của hắn? Còn phải chuẩn bị rượu nước thay hắn!”

Trức mã đại nhân không vừa mắt nhất là loại thần thái tự cho là đúng này của bệ hạ, tích tụ trong lòng, rồi lại đuối lý, trông mắt vòng vo vài vòng, dày cái mặt lên cười nói: “Đúng đúng đúng, đã khuya thế rồi mà nhị vị còn phải bồn ba lao lực vì một cái xương cá nhỏ nhỏ của ta, cần phải cảm ơn đàng hoàng. Thế nên... Tiểu Phi à, dù cho ta mượn hoa hiến Phật, chúng ta huynh đệ bao năm, của ngươi cũng chính là của ta, chúng ta sẽ không tính toán.”

Thấy bệ hạ lại sắp biến sắc, thừa tướng gia vội vàng kéo hắn đến ghế an vị, trức mã quan tâm ngự y đại nhân: “Cùng ăn ạ.”

Ngự y đại nhân nào dám, trước mặt bệ hạ há lại có chỗ cho lão ngồi, đang khó xử, bệ hạ vẫy vẫy tay với lão: “Ngươi tuổi đã lớn, hãy đi về trước đi.”

Không đợi trức mã giữ lại, ngự y đại nhân như thể được đại xá, lập tức cáo từ xuất môn.

Đều tự ngồi xuống, tên thật tên giả lẫn nhau giới thiệu một phen, trức mã nói một câu như thể vô tình: “Thật ra ta cũng không đói lắm, vừa ăn cơm tối mà. Khuya rồi ăn nhiều dễ bị khó tiêu, có đúng không?”

Nói không nhanh không chậm, tiện thể mang nụ cười thành khẩn thỉnh giáo nhìn về phía bệ hạ.

Đôi đũa bệ hạ đang gấp thức ăn dừng lại một lát trên cái đĩa.

Nói đến thì quả thực bệ hạ cũng là vừa dùng xong văn thiện. Nhưng vì lúc đang ăn, trong lòng nghĩ chuyện thừa tướng đại nhân, ăn không biết vị, vì thế chỉ ăn qua loa vài miếng. Nhưng lúc này bị quây thúc lên như thế, ưu tư tiêu hao nhiều lắm, cái bụng cũng càng ngày càng đói, huống chi tay nghề đầu bếp phủ thừa tướng không xoàng, cả bàn đầy thức ăn vừa ngon vừa thơm, mà phần lớn đều là món hắn thích ăn, làm sao có thể nhịn được.

Trong lúc nâng tay khó định, thừa tướng gia đã giúp bệ hạ gấp gân heo mà người vẫn lặng lẽ ngưng mắt nhìn từ lâu bỏ vào trong bát, lại ngoảnh đầu nói với trức mã: “Còn chưa thấy đủ à. Chẳng phải ngươi vừa bị hóc xương, sao ăn được gì.”

Trức mã bĩu môi, đồng môn vỗ vỗ cánh tay hắn, cười bảo: “Được rồi, trước tiên ăn một chút gì đi.”

Trức mã đang bực bội cầm đũa, thì đột nhiên bệ hạ bảo với hạ nhân đang đứng hầu hạ một bên rằng: “Người đâu, mang món cá kia qua đây cho ta... Đúng, chính là món trước mặt hắn đó... Ừm, để đây cho ta... Được rồi... Miễn cho lát nữa có người giẫm lên vết xe đổ, lại làm cụt hứng mọi người.” Bệ hạ khẽ mỉm cười, đá lông nheo với trức mã một cái, thật là thông dong thích ý.

Thừa tướng gia âm thầm thở dài.

Bệ hạ được người hầu hạ quen rồi, bình thường ăn cá trong phủ thừa tướng, tự nhiên có thừa tướng nhặt xương cá cho hắn, bây giờ ngại có trức mã và đồng môn, thừa tướng chắc chắn làm không được chuyện như vậy, đành sai người chuyển món cá trước mặt bệ hạ đến trước mặt mình, sắc mặt không vui: “Đủ rồi, hai người ai cũng đừng ăn.”

Một lời vừa ra, hai người đôi bên dò xét vài lần, thế rồi không hẹn mà cùng an phận đi rất nhiều, lời nói ra không còn chọi nhau gay gắt, dần dần cũng coi như nói nói cười cười.

Trức mã ăn một mạch xong, bèn kính rượu bệ hạ, trước tiên tự cạn ba chén, biểu đạt đôi chút tạ ý, lại tự rót đầy, nói cùng bệ hạ nhất kiến như cố, muốn uống ba chén lớn với bệ hạ.

Bệ hạ thứ nhất tự cao về tửu lượng, thứ hai tuyệt không chịu thua kém, liền cạn sạch ba chén mà không một câu đùn đẩy. Thế là trức mã nọ lớn tiếng khen rằng: “Hảo tửu lượng.” Rồi lại tới châm rượu.

Đồng môn đề tay hẳn, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Có chừng mực.” Trúc mã lại chẳng để ý tới, thay thừa tướng rót đầy một chén, lại châm một chén cho đồng môn, cười bảo: “Đêm nay không say không về.”

Bệ hạ nhấp môi với thần tình quái dị, trúc mã chỉ cho là tửu lượng hẳn không cao, đang phân vân có nên ép hẳn một phen, không ngờ bệ hạ đột nhiên ngẩng đầu, khẽ cười giấu bằng giọng điệu có hơi hướm chất vấn: “Tiểu Phi ăn tôm thì không thể uống rượu, nếu không cả người sẽ nổi ban đỏ, thế nào, người không biết?”

Trúc mã sững sốt, nhìn nhìn vỏ tôm bên chén thừa tướng gia, lại nhìn về phía bệ hạ, đã thấy trong mắt người nọ lộ ra một cổ áp lực uy nghiêm vô hình, nặng nề đến nỗi khiến cho người ta không có chỗ trốn, không hiểu sao trong lòng nảy lên đôi chút hổ thẹn.

Bệ hạ lạnh lùng cười một cái, liếc nhìn thừa tướng, mang ly rượu trước mặt y đến trước mặt trúc mã, nói nhẹ nhàng băng quơ: “Rượu của hẳn, người uống thay hẳn đi. Cứ xem như... người nợ hẳn.”

Trúc mã cũng không tiếp, trầm mặc chốc lát, rồi nói với Từ Mộng Phi rằng: “Ta và người quen biết nhiều năm như vậy, nhưng lại không hề biết người ăn tôm thì không thể uống rượu.”

Từ Mộng Phi chỉ bình tĩnh nhìn Trần Tử Nhiên, thuận miệng trả lời: “Chuyện đó không sao cả.”

Trúc mã mỉm cười, nói với bệ hạ: “Nhưng giữa ta và hẳn, cũng không có cái gì là nợ hay không nợ. Rượu này, ta sẽ không uống.”

Lời này nói xong ngay cả đồng môn cũng khẽ biến sắc mặt, vậy mà bệ hạ chẳng quan tâm mấy may, nâng ly rượu kia lên bên môi, thần nhiên cười: “Người không uống, thì ta thay hẳn uống vậy.” Dứt lời liền uống một hơi cạn sạch, tự nhiên cười nói, “Đêm nay... chúng ta không say không về...”

Nói xong cầm bầu rượu định châm thêm một chén, cổ tay lại thành linh bị thừa tướng đại nhân giữ chặt lấy, bệ hạ mỉm cười, thì thầm vào tai thừa tướng gia: “Thừa tướng đã đặc biệt chuẩn bị tiệc mời trăm từ trong cung đến, lẽ nào không để trăm lại ngồi lâu một lát?” Trong khi nói, hơi rượu thơm ngọt say lòng người lơ đãng phát qua bên tai thừa tướng gia, không ngoài sở liệu... khiến nơi đó đỏ bừng.

* liên châu pháo: một loại pháo bắn liên tục, kiểu như súng liên thanh

* đồng liêu: đồng nghiệp

* mượn hoa hiến Phật: hưởng phúc của người, xem như đồ của người cũng là của mình

* hữu khẩu vô tâm: ác miệng nhưng trong lòng không ác

11. Chương 11: Bệ Hạ Say Rồi

Bệ hạ say rồi.

Vị trúc mã không biết sống chết kia lại còn lớn tiếng hét to với người: “Cạn!”

“Cạn!” Bệ hạ úp sấp trên bàn, hai gò má ửng hồng, giơ ly rượu lên lèm bèm đáp lời.

Có lẽ khi bệ hạ còn là thái tử thì cũng từng say, nhưng sau ngày đăng cơ, người chưa bao giờ hoang đường bất chấp như lúc này.

Thừa tướng cũng có khuyên nhủ, lúc đó bệ hạ vẫn chưa say lợi hại như vậy.

Thừa tướng bảo: “Uống ít thôi, đừng để say.”

Bệ hạ bèn tò mò cười hỏi một câu: “Đã có người ở đây, ta say thì có sao?”

Thừa tướng gia chu đáo cẩn thận trong mọi chuyện, chung quy có thể hầu hạ bệ hạ chu toàn.

Bệ hạ say chỉ biết cười.

Trúc mã say chỉ hô “Uống!”

Đồng môn và thừa tướng, mỗi người ôm một tên, đỡ hai con ma men nhích ra khỏi bàn rượu.

Người đã say toàn thân vô lực, lảo đảo hai bước, hạ nhân muốn tới đỡ giúp, lại bị thừa tướng gia quát: “Đưa hai vị khách nhân đến sương phòng.”

Thừa tướng gia choàng tay bệ hạ lên trên cổ mình, suy nghĩ một chút, lại buông xuống, ôm ngang người ta, đi về hướng phòng của chính thừa tướng gia.

Người say nặng hơn bình thường, bệ hạ lại là từ nhỏ ăn sơn trân hải vị mà lớn lên, thân thể tuyệt đối không gầy yếu, vì thế bước chân thừa tướng gia có hơi vội vã.

Đến khi đặt được bệ hạ lên giường rồi, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, phân phó hạ nhân nấu hai chén canh giải rượu và mang nước nóng đến, xong khóa chặt cửa.

Đi tới bên giường cởi long ủng cho bệ hạ, rồi cởi nút áo giúp người luôn.

Vốn chính là chuyện đã làm quen tay, hai ba phát đã xong xuôi.

Nhúng khăn mặt vào nước nóng, vắt khô rồi lau người cho bệ hạ.

Nút áo cởi đến chỗ lồng ngực, phần da lộ ra đều ửng đỏ, lúc được khăn nóng lau qua, bệ hạ phát ra tiếng than thoải mái.

Thừa tướng gia bắt giắc dừng tay, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của bệ hạ trong chốc lát, rồi cúi người hôn nó.

Người đang ý chí không rõ có lẽ cảm thấy không được thoải mái, ra sức quay đầu đi, lại bị thừa tướng gia nắm lấy cằm mở khớp hàm ra hôn càng thêm sâu, đầu lưỡi bị ép buộc đáp lại một cách thụ động, sau đó vạt áo bị đẩy ra.

Mùi rượu thoang thoảng đầy ắp trong hơi thở mà hai người đang liên hồi trao đổi.

“Lão gia, canh giải rượu đã tới ạ.” Có người đang nhẹ nhàng gõ cửa.

Thừa tướng gia tiếp tục hôn người dưới thân, tròn một hồi mới khắc chế được mà tách ra, chỉnh chỉnh vạt áo mình, mở cửa, tiếp nhận canh giải rượu, dặn mang một chén đến sương phòng, rồi lại đóng cửa.

Thừa tướng gia bưng canh giải rượu tự mình dứt cho bệ hạ.

Người uống say rất nghe lời, không ngang bướng, cũng không nhiều trò xấu, so với khi tỉnh táo thì dễ hầu hạ hơn.

Buổi chiều thừa tướng gia sai người mời trúc mã qua phủ ôn chuyện, lại bày tiệc rượu, chờ bệ hạ giá lâm, không ngờ trái chờ phải đợi, bệ hạ lại chậm chạp không đến, thừa tướng gia có phần ngồi không yên. Ngay lúc này trúc mã lại hóc xương cá, nói như thế nào nhỉ, chỉ có thể nói hóc thật là đúng thời điểm và địa điểm.

Thừa tướng gia thấy trúc mã bị xương cá mắc họng khó chịu, đột nhiên đứng dậy nói: “Ta đi tìm đại phu.”

Một tìm bèn tìm đến trong hoàng cung.

Vốn định trực tiếp tìm hoàng thượng mượn ngự y, nhưng xưa nay quan hệ giữa thừa tướng gia và Trần ngự y rất tốt, còn cố tình đến chỗ hoàng thượng mượn người, thực sự không thể nào nói nổi, với sự thông minh cơ trí của bệ hạ, làm vậy rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi. Thế nên thừa tướng gia nghĩ, vậy thì thỉnh chỉ hoàng thượng giục ngự y Ngô Môn đi.

Cái chuyện phi ngựa Ngô Môn này, không phải chỉ có bệ hạ mới có thể đồng ý.

Với lại, so với thỉnh ngự y, nó là chuyện một trời một vực.

Nếu người muốn mời đã là thiên tử, tự nhiên cần có chuyện to bằng trời để mời.

Cho nên đối với vị trúc mã bị hóc xương, thừa tướng gia có chút hơi áy náy trong lòng, bởi vì niềm vui của y thành lập trên nỗi thống khổ của trúc mã.

Vậy mà trước đây rất lâu, tâm tư của thừa tướng gia đối trúc mã từng có ý niệm khác.

Nếu như nói, trong lòng mỗi người đều có một khoảng thời gian lương tiểu vô sai, vậy cái khoảng đó của thừa tướng gia chính là vị trúc mã nọ.

Nhưng ban đầu cũng chỉ vờ vện là lương tiểu vô sai mà thôi.

Sau đó thừa tướng gia đi học xa nhà, cũng đã học được không ít điều trong thời gian đó, cũng tiện thể biết được mình thì ra là đoạn tụ, có long dương chi hảo.

Ở bên ngoài học mấy năm hồi hương, thừa tướng gia phát hiện lương tiểu vô sai ngày nào đều đã tự trưởng thành cả rồi.

Người bạn trúc mã suốt ngày lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình khi thì xoay cho mình đầu vầng mắt hoa, khi thì quây cho mình chặt vật bất kham.

Thừa tướng gia quyết định bế quan đọc sách, hoàn toàn không gặp khách.

Vậy rồi, cứ nhiên thi đậu.

Sau khi đậu, người trong nhà thăm dò việc hôn nhân cho y, thừa tướng gia bèn thẳng thắn chuyện mình là đoạn tụ.

Nhưng làm sao nói cho thông, chỉ bảo y mau mau giấu kín giấu chặt cái loại ham mê mắt mặt kia đi, lại nhanh nhanh cưới dâu về đặt nói dối tông đường cho nở mày nở mặt.

Thừa tướng gia nói không lại, bèn thu dọn hành lý rời nhà đến kinh thành.

Ai ngờ kinh thành có cái Mộ Vân hiên, bên trong đều là người cùng sở thích, nửa là hiếu kỳ nửa là tìm tòi nghiên cứu, y nhất thời như cá gặp nước, sau đó mới thường đến vong ưu giải sầu.

Khoa cử năm ấy, tướng gia gặp được thái tử đương triều tại Mộ Vân hiên.

Thái tử khi đó, khí chất như là ngọc vậy, vừa cao quý lại thanh khiết, vừa trang nhã lại ôn nhuận.

Khi mới gặp gỡ thái tử, trong lòng còn cảm thấy có chút buồn cười, vị công tử nhà ai đến Mộ Vân hiên này vậy, cũng không biết là đang phiêu tướng công, hay là để tướng công phiêu hấn nữa.

Y đang an an tĩnh tĩnh nghe cầm của Tịnh Ngọc, người nọ nhưng thỉnh thoảng xông tới, mà rõ ràng là hướng về phía Tịnh Ngọc, tự đứng lại lập tức xua Tịnh Ngọc đi, đến gần, dùng chiết phiến nâng cầm y.

Về ngoài rõ ràng chính là nên bị người áp ở dưới thân, không biết ai dạy hấn cái kiểu tự tin tự ngạo của kẻ phía trên như vậy.

Y còn nhớ rõ ngày ấy... Viên nhà ai vui vậy chuyện đẹp, hoa rụng hoa bay hoa đầy trời.

Không lâu sau, ngoài ý muốn gặp được trúc mã ở kinh thành.

Trúc mã đến ứng thí, nhưng cũng không quên lưu tình nơi nơi ở kinh thành, vừa gặp bạn cố tri nơi đất khách, liền thường xuyên đến chỗ y nấp nọ tình, mang theo cả nỗi oán giận cô nương nhà ai thật bá m người cô nương nhà ai quá phong nhã cô nương nhà ai cứ buộc hấn khẩu công danh cô nương nhà ai có lão cha xách gậy ném hấn.

Tướng gia vừa nghe, vừa hiến kế cho hấn, vừa khuyên hấn tìm người thật lòng thích rồi an phận xuống đi.

Người như hấn, nên cưới một nữ nhân hiền thê lương mẫu mà cử án tề mi đi thôi.

Thỉnh thoảng trúc mã cũng nhắc tới đồng môn, nhưng tướng gia chưa bao giờ nghĩ sâu xa.

Sau đó y đỗ trạng nguyên, lại gặp mặt người nọ.

Vốn là không nghĩ nhiều.

Vốn cũng chỉ là khách quen ngẫu ngộ trong Mộ Vân hiên mà thôi, mỗi người đều tự có hoa hoa thảo thảo của mình.

Ngày ấy trúc mã xảy ra chuyện, y đưa trúc mã về nhà, người nọ lại từ Mộ Vân hiên một đường theo đến gia môn, đầy miệng chất vấn.

Nhưng mà y lại nghĩ trong lòng rằng: Người vừa rồi cũng đi Mộ Vân hiên đấy thôi, lấy tư cách gì để bưng người trong lòng ta?

Sau đó bình tĩnh nghĩ lại, vậy mà ra một thân mồ hôi lạnh.

Về công, bọn họ quân quân thần thần.

Về tư...

Không biết tình từ đâu bắt đầu, mà đã ngày càng sâu đậm.

Người nọ đối với y, đương nhiên không phải vô tâm. Ngày đó sau khi hai người hợp mưu thiết lập kế hoạch tru sát ngoại thích và bãi miễn lão tướng gia xong, người nọ nói: Từ nay về sau, ái khanh chính là bề tôi như xương tay của trẫm.

Là y tham, lại cho rằng hần sẽ nói, từ nay về sau, giang sơn này, có trẫm thì có người.

* Lương tiểu vô sai: thân thiết từ khi còn bé.

* Cử án tề mi: chỉ người vợ kính yêu chồng, hoặc vợ chồng cùng kính trọng và thương yêu lẫn nhau.

12. Chương 12: Hầu Hạ Thay Áo

Một thân một mình lâu, khó tránh khỏi sẽ cô đơn. Hơn nữa còn là cao xử bất thắng hàn.

Bên cạnh hần không có ai là tri kỷ, tình cờ gặp được một “mối duyên hợp mắt” cũng coi như ngoan ngoãn trung thành, lại biết sát ngôn quan sắc, đương nhiên là sẽ phá lệ sủng ái một chút.

Cũng giống như người ta nuôi chó, luôn muốn chọn con nào ngoan hiền đáng yêu mà nuôi, cái gì nhiều sự gây thêm phiền hà cho chủ, ai mà không cảm thấy phiền chán cực độ chỉ hận không thể quẳng mau cho rãnh nợ?

Tuy rằng không quá cam nguyện, giữa quân và thần, có lẽ cũng chính là một loại quan hệ như thế.

Làm hoàng đế, không khỏi hi vọng các thần tử đều vây quanh bên chân mình, vừa nghe lời vừa cần cù, vì mình phân ưu giải nạn, hầu hạ cho thoải mái, hoàng đế cao hứng rồi, sẽ thưởng cho một chút ngon ngọt, hi vọng các thần tử sẽ vì thế mà càng thêm bán mạng; ngược lại, các thần tử làm sai rồi, hoàng đế sẽ tức giận, sẽ trách phạt, để cho các thần tử nhớ kỹ sau này không được phạm sai lầm như vậy nữa.

Thừa tướng cho rằng, trong lòng hoàng đế bệ hạ, có lẽ y chính là một thần tử có thể lên được triều cũng có thể lên được giường, đáng được sủng ái hơn bình thường.

Nhiều hơn, bệ hạ cho không được cũng không dám cho.

Hai tháng trước có thần tử lẩm mồm nói hậu cung bệ hạ trống rỗng, thỉnh chỉ tuyển chọn tú nữ, bệ hạ đồng ý không chút do dự.

Đường đường nhất quốc chi quân, sớm qua tuổi đôi mươi, đã không hậu lại cũng không phi, thời gian lâu, khó tránh khỏi sẽ dẫn đến các loại suy đoán.

Nói không gần nữ sắc giữ mình trong sạch thì cũng được thôi, nhưng nói thân có bệnh ngầm cái gì đó, thì sẽ tổn hại rất lớn đến thiên uy của bệ hạ, cũng tổn hại đến quốc uy của thiên triều chúng ta.

Cho nên khi đó, nửa câu phản bác y cũng không có.

Bệ hạ bảo gần đây mình ít đi Mộ Vân hiên, rằng “Từ khi có người, những tiểu quan trong Mộ Vân hiên kia, trẫm nhìn không vừa mắt cho lắm.”

Lúc đó y nhìn thấy thần tình khá cảm khái của bệ hạ, đột nhiên nghĩ đến “Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì”.

Bỗng thấy xấu hổ thay cho mình — thế nào mà ngay cả chính mình cũng nhìn bản thân như vậy!

Vô luận như thế nào, y cũng là thừa tướng một nước, sao có thể đi so sánh mình với những oán phụ khuê phòng kia?

Thỉnh thoảng y cũng đi Mộ Vân hiên, chỉ có điều đám tiểu quan trong Mộ Vân hiên ấy, y nào có màng tới, đành phải ngồi ở trong góc uống rượu giải sầu.

Những lúc ấy, bệ hạ đại đế nếu không phải mắc nghị sự với thế tử thì chính là đang uống trà cùng vị tướng quân nào đó.

Hắn có nhược thủy tam thiên, còn mình chỉ mỗi bầu này, vẫn luôn thấy rất không cam lòng.

Cho nên mức một thìa nước đầy rồi, lại phải đổ đi một chút. Chung quy phải để lại một con đường cho mình.

Thừa tướng gia bưng canh giải rượu, mức một thìa, để bên môi nhẹ nhàng thổi thổi, nhẹ giọng gọi: “Bệ hạ...”

Bệ hạ khẽ động dậy, thừa tướng gia định đỡ hắn dậy, bàn tay khoát lên bờ vai hắn, chú ý tới vạt áo trước ngực vẫn đang mở rộng, nhất thời ánh mắt tối xuống, cảm lòng không đành mới tự ngậm một ngụm mớm hắn.

Người đã say xem như phối hợp, không đẩy không cự, thời gian nửa nén hương đã uống hết cả bát canh giải rượu, thừa tướng gia cảm thấy khá vừa ý, cầm khăn mặt lau lau khóe miệng cho bệ hạ, suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Quế Tử đáng thương trong cung đang lo lắng đến xoay vòng quanh.

Sau khi bệ hạ giục ngựa rời cung, từ đó đến giờ chưa một lần quay về.

Mắt thấy đã qua canh ba, nếu vẫn tìm không được người, đừng nói đi La Sát quốc bán da lông, hắn phỏng chừng ngay cả cái đầu cũng giữ không nổi.

Nếu như có Tiểu Hỉ Tử ở đây thì tốt rồi, người đó nhất định biết rõ bệ hạ đi nơi nào.

Tiểu Quế Tử vừa lo vừa sợ vừa buồn, nghĩ chính mình thế nào ngay cả một chút cũng chẳng biết phỏng đoán tâm ý của bệ hạ chứ!

Tỉ mỉ nghĩ lại, bệ hạ là sau khi thừa tướng đi rồi mới xuất cung, lúc đó bệ hạ không cho hắn ở cạnh, cho nên cũng không biết thừa tướng gia cùng bệ hạ nói chuyện gì, nhưng, có lẽ thừa tướng gia thoát không được liên can.

Tiểu Quế Tử không dám trì hoãn nữa, sắp xếp một phen rồi ra ngoài tìm thừa tướng.

Bầu trời đen như mực, một ngôi sao sáng đến độ khiến người sợ hãi. Tiểu Quế Tử bước nhanh đuổi tới Ngọ Môn, đưa ra lệnh bài, thủ vệ nọ thấy hắn là thiếp thân thái giám của hoàng thượng, lại có vẻ vội vã, không kiểm tra gì đã để hắn xuất cung, đi được vài bước thì thấy có hai kỵ binh mau lẹ đón đầu.

“Hu ——“, ngựa dừng lại phía sau hắn, có người gọi: “Quế công công.”

Tiểu Quế Tử nghe giọng quen tai, nhìn lại, trong đó có một vị đúng là thừa tướng đại nhân.

Thừa tướng đại nhân thấp giọng nói: “Bệ hạ ở chỗ ta, Quế công công mau đi lấy triều phục của bệ hạ, theo ta hồi phủ.”

Tiểu Quế Tử thở phào ra một hơi, lập tức vui vẻ, vội theo lời mà làm, cùng thừa tướng gia hồi phủ.

Canh giải rượu của phủ thừa tướng vậy mà hữu hiệu, trời còn chưa sáng, bệ hạ đã dần dần chuyển tỉnh.

Góc tường chiếu lại ánh nền mông lung, bệ hạ mở to mắt ngơ ngác nhìn hồi lâu, đầu nặng đến lợi hại. Cố sức suy nghĩ cả buổi, mới nhớ tới tối qua uống rượu trong phủ thừa tướng, vậy bây giờ... là ở chỗ nào?

Bệ hạ xốc chăn xuống giường, ngửi thấy mùi rượu trên người thì bất giác nhíu mày, lê chân ra mở cửa, mảnh sân ngoài hàng lang, hoa hoa cỏ cỏ trong bóng đêm mờ tối có vẻ khá quen thuộc.

Bệ hạ nghĩ rồi lại nghĩ, rốt cục nhận ra đây là phủ thừa tướng.

Lúc này nằm, là giường thừa tướng.

Mà thừa tướng, lại không nằm chung giường.

Bệ hạ muốn biết, thừa tướng gia... sau khi hấn say rồi, đã nằm lên chiếc giường nào.

Tiếng nói chuyện nho nhỏ truyền vào tai: “Quê công công hãy ngồi chốc lát, ta trước tiên đi xem bệ hạ đã tỉnh hay chưa.”

Tiểu Quê Tử cảm thấy, lời này nói ra từ trong miệng thừa tướng gia, rất chi là kỳ quái.

Bởi vì trước giờ, đều là hấn nói: “Thừa tướng gia hãy chờ chốc lát, nô tì trước tiên đi xem bệ hạ đã tỉnh hay chưa.”

Giờ đây đảo ngược như thế, thực là quái dị.

Lúc thừa tướng gia nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng, kinh ngạc phát hiện bệ hạ cư nhiên đã tỉnh, với lại đang cúi đầu khổ chiến với nút áo.

“Bệ hạ tỉnh?” Thừa tướng gia đứng phía sau hấn hỏi, “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Bệ hạ cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Chẳng phải tướng gia sợ nhất trăm lỗ tảo triều, trăm sao lại dám tham ngủ.”

Tướng gia trầm mặc chốc lát, đi lên phía trước hầu hạ bệ hạ thay y phục.

Bệ hạ duỗi hai tay, để mặc thừa tướng gia cài lại nút trên cổ áo cho mình, trầm giọng nói: “Hồi đêm người đi đâu?”

Tướng gia nói: “Vào cung tìm Tiểu Quê Tử.”

“Ừm.” Bệ hạ dè dặt tay tướng gia, tướng gia nhìn về phía hấn, bệ hạ bảo: “Người ra ngoài đi. Gọi Tiểu Quê Tử vào hầu hạ.”

Tướng gia không hiểu hoàng thượng lại đột nhiên nổi cơn gì, nhất thời không nghĩ ra, nhưng bất chợt nghĩ tới một việc khác, liền thấy lúng túng vạn phần ——

Biết rõ Tiểu Quê Tử đợi ngoài phòng chỉ vì thay y phục cho bệ hạ, mình thế nào lại đi giúp hoàng thượng cài nút áo kín đến như vậy? Quả thực làm điều thừa. Đây không là gốc ghềnh thì là cái gì?

Âm thầm thấy may mắn vì bệ hạ không có phát giác, tối mặt, lập tức ra ngoài gọi Tiểu Quê Tử vào.

Tiểu Quê Tử vào phòng thì bệ hạ cũng đang tối mặt, Tiểu Quê Tử lại khinh thủ khinh cước cởi nút áo cho bệ hạ, cởi xuống xiêm y, thay vào triều phục. Bệ hạ một câu không nói, Tiểu Quê Tử cũng không dám nói thêm cái gì, khi hai người ra khỏi phòng thì thừa tướng gia đã phân phó người chuẩn bị kiệu xong, tiễn hoàng thượng hồi cung.

Tảo triều trôi qua hữu kinh vô hiểm, chỉ trừ việc biểu tình lạnh lùng của bệ hạ khiến cho một đám thần tử thấp tha thấp thỏm ra, thì không có chuyện gì lớn.

Sau khi bãi triều và cùng các vị thần tử nghị sự xong, thừa tướng lại đi tìm bệ hạ.

Bệ hạ vốn đã nghỉ trưa, nghe Tiểu Quê Tử báo thừa tướng cầu kiến, vẫn là tuyên triệu.

Thừa tướng đại nhân đầu tiên là bẩm báo lại kết quả nghị sự khi nãy một lượt, bệ hạ nhất nhất chuẩn tấu, thừa tướng gia lại thuận miệng hỏi một câu: “Ngày mai chính là sinh thần của bệ hạ, vậy bệ hạ có lễ vật gì mà người đặc biệt mong muốn không?”

Bệ hạ nằm trên giường cả buổi không trả lời.

Bệ hạ đang nhớ lại những lễ vật sinh thần mình đã nhận được mấy năm qua.

Năm đầu tiên hai người quen nhau, người nọ cũng giống như những đại thần không muốn hao tâm tư khác, tặng hấn một thanh ngọc như ý. Xen lẫn trong một đồng đồ chơi, bây giờ cũng chẳng biết quảng đi đâu rồi, có lẽ giờ bảo người nọ tự mình đi tìm, cũng nhận chẳng ra.

Năm thứ hai người nọ tặng một cái mã trách trần chỉ bằng diên hoàng thạch điêu, trông rất sống động, bây giờ còn bày ở đầu bàn hấn.

Năm thứ ba là một cái nghiên mực Đường Minh Hoàng từng dùng, hiện tại cũng bày trên án thư.

Còn có những tự họa trên bảo khác, hẳn cũng đều cất giữ cẩn thận.

Thế nhưng thứ hẳn muốn nhất, người nọ vẫn chưa từng tặng.

Cũng đâu phải hẳn chưa từng nói, chẳng qua là người nọ một mực coi như chuyện cười, nghe qua rồi thì theo gió bay, chưa từng cho là thật.

Nhưng đặc biệt tới hỏi hẳn muốn quà gì như thế này, thì lại là lần đầu tiên.

Theo như năm rồi, người nọ là đã sớm chuẩn bị xong lễ vật.

Năm nay lại như thế nào?

Thừa tướng gia đợi ở ngoài màn rất lâu, rốt cục nghe được bệ hạ thấp giọng nói: “Qua ngày mai, thừa tướng có lẽ sẽ không cần bận rộn như vậy rồi nhỉ.”

Tướng gia suy nghĩ một chút, nói: “Vâng.”

Bệ hạ không nói gì nữa.

Tướng gia đứng yên một hồi, bèn nói: “Bệ hạ nghỉ ngơi cho khỏe, vi thần cáo lui trước.”

Ra ngoài cửa, thừa tướng gia nghe thấy từ phía tây bắc loáng thoáng truyền đến tiếng đàn sáo, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Đó là âm thanh gì?”

Tiểu Quế Tử cười trả lời: “Thừa tướng đại nhân có điều không biết, ngày mai là khánh điển sinh thần của bệ hạ, tú nữ mới tuyển đang tập luyện ca vũ đấy ạ.”

“Ồ.” Tướng gia hiểu ra, gật gật đầu: “Bảo các nàng đổi chỗ đi. Bệ hạ cực nhọc mệt mỏi, ngày mai lại có khánh điển, vạn nhất quá nhiều thánh giá nghỉ ngơi sẽ không tốt đâu.”

Đây vốn là chuyện do phủ nội vụ quản lý, chẳng qua nếu như thừa tướng gia đã đánh tiếng, Tiểu Quế Tử cũng chỉ có thể liên tục thưa vâng.

Tướng gia lại hỏi: “Tú nữ tuyển lần này có bao nhiêu người?”

Tiểu Quế Tử nói: “Có năm mươi ạ.”

“Ừm...” Tướng gia ngẩng đầu suy nghĩ một chút, đắn đo nói rằng: “Khánh điển ngày mai sẽ cử hành tại điện Bảo Hòa nhỉ. Đến lúc đó thế tử quan viên và sứ giả các quốc gia không dưới trăm người, liệu năm mươi tú nữ đó có đủ chỗ đứng không?”

Tướng gia lẩm bẩm một mình, lại nói: “Chỉ mong sao không xảy ra chuyện như tiên đế gia năm đó mà thôi.”

Tiểu Quế Tử hiểu biết không nhiều, không biết năm đó tiên đế gia đã xảy ra chuyện gì, bèn thành tâm thỉnh giáo.

Tướng gia kể: “Cũng không có đại sự gì. Chỉ là khánh điển sinh thần của tiên đế gia năm đó, có một tú nữ múa chính tư sắc xuất chúng, bị hoàng tử Cao Ly say rượu thấy hợp ý, thỉnh cầu tiên đế mang nàng kia về Cao Ly, tiên đế không đồng ý, hai nước thiếu chút nữa trở mặt.”

Tướng gia nói nhẹ nhàng bằng giọng, Tiểu Quế Tử tuy rằng thật thà, nhưng không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra ý ở ngoài lời, có vẻ khá ưu sầu: “Thừa tướng đại nhân nhắc nhở rất phải, nô tì sẽ bảo các nàng giảm đi hai mươi người, những tú nữ có dung mạo xuất sắc vẫn là không nên lên điện.”

Tướng gia cười động viên Tiểu Quế Tử rằng: “Đó cũng chỉ là chuyện không mấy quan trọng, không cần vội làm ngay, nhưng mà nhất định phải để cho bệ hạ nghỉ ngơi đầy đủ, ứng phó chuyện ngày mai.”

* cao xử bất thắng hàn: ý chỉ những người quyền cao chức trọng, không có bạn tri tâm, chỉ có sự lạnh lùng và cô độc; hoặc là nói đứng ở nơi cao không chịu nổi cái lạnh giá ở nơi đó.

* dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì: người dùng nhan sắc để phụng sự người, nhan sắc phai nhạt thì cũng sẵn ái cũng ít theo

* thể tử: tên gọi riêng cho con trai của thiên tử / quan lại thời Chu

* mã trách trấn chỉ: đồ chặn giấy hình châu chấu

* điền hoàng thạch (điền = khắc): điền hoàng thạch, gọi tắt “điền hoàng”, thứ đá có màu vàng sinh ra hai bên chân ruộng ở vùng sông Thọ Sơn xã Thọ Sơn thành phố Phúc Châu, Trung Quốc, là một trong những loại đá có phẩm chất tốt đẹp nhất ở Thọ Sơn, ngọc tỷ cũng được khắc từ loại đá này.

13. Chương 13: Bội Ngọc Minh Loan

Châu anh toàn chuyển tinh túc điều, lục cung hồng tự nhất thì chiêu.

Trong buổi yến hội, thừa tướng đại nhân thân nhiên thưởng ca vũ, thân nhiên uống rượu ngon.

Kỳ thực những giai nhân tú nữ ấy, thừa tướng không để vào mắt cho lắm, bởi vì trước nay hoàng đế bệ hạ không thích sự kiêu diễm phong nhã của những hồng tự thêm hương.

Nhưng nói như thế nào nhỉ, lòng yêu cái đẹp thì ai mà chả có. Vạn nhất có ai đó dung mạo xinh đẹp như thiên tiên, bệ hạ nhìn nhiều thêm vài lần cũng là có khả năng.

Nếu là ngày thường thì cũng thôi đi, nhưng hôm nay là trường hợp gì chứ, thân là chủ nhân thiên triều, một hồi xa kính khách nhân một cốc, một hồi gặt đầu tổ thiện chí với thần tử, thỉnh thoảng lại cười liếc nhìn nhóm múa trên điện một cái giống như bây giờ, ấy mới là lẽ thường.

Thừa tướng gia chậm rãi nếm món ngon, không khỏi khen thầm ngự thiện phòng: Thực là ngon miệng hết chỗ chê.

Một khúc vừa ngừng, mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Bệ hạ cũng rất là vui vẻ, lệnh cung nữ rót đầy chén cho chư vị đang ngồi, cộng ẩm một lượt.

Uống rượu xong, một sứ thần Duy Bộ đứng dậy nói: “Bệ hạ, ca vũ của người tất nhiên đẹp, nhưng tiểu thần xem ra, cũng không bằng ca vũ của chúng ta.”

Lời này vừa ra, đã có không ít người biến sắc, bệ hạ lại không để tâm, chỉ cười nói: “Ồ? Nói như thế nào?”

Sứ thần Duy Bộ nói: “Duy Bộ chúng ta người người thiện vũ, vừa hay tiểu nhi tử của tiểu thần lần này cũng đi theo, nếu bệ hạ không tin, thì xin để tiểu nhi tử của tiểu thần vì bệ hạ nhảy một khúc đi ạ.”

Bệ hạ cảm thấy rất hứng thú, cười bảo: “Hay lắm. Vậy mời tiểu nhi tử của người nhảy một đoạn nào.”

Tướng gia nghe đến đó, đã không còn hưng trí dùng bữa nữa.

Khi tiểu nhi tử của sứ thần Duy Bộ bước vào trong điện, hưng trí uống rượu của tướng gia cũng hết luôn.

Tuổi người thanh niên ấy chưa qua đôi mươi, mũi cao mắt sâu, ngũ quan lập thể tuần mỹ, đi lên điện không nhanh không chậm, khê mỉm cười, vẻ mặt tự tin tự ngạo, thanh xuân sáng ngời, hào quang bức người, cơ hồ chiếu hoa cả mắt thừa tướng gia.

Thanh niên đi tới cách bệ hạ hơn ba mươi bước, khom người quỳ gối thi lễ một cách đẹp mắt, phất tay ra hiệu cho phía sau, tiếng nhạc đặc biệt của Duy Bộ vang lên, người nọ liền bắt đầu nhảy múa theo âm nhạc như một ngọn lửa, trong sáng nhiệt liệt, vui vẻ mạnh mẽ, như sao lấp lánh như mặt trời rơi, phong lưu quyến rũ.

Hồ phục bó eo, tôn lên cơ thể đẹp đẽ của người nọ, vai rộng hông hẹp, không một chỗ nào là không dụ người nhện nhạo, nhạc khúc đến đoạn cao trào, người nọ giương chân sau, múa xoáy thoăn thoắt, nhẹ nhàng như chim yến, xoay nhanh như gió, ngẩng đầu cười một cái rực rỡ, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, làm cho người ta chỉ muốn nhào tới ngay tức khắc.

Ánh mắt của bệ hạ cứ như là đã dính vào trên người chàng ta vậy, một khắc cũng không đành dời đi.

Mà đâu chỉ bệ hạ, ánh mắt tướng gia cũng như là đã dính vào trên người chàng ta vậy.

Thừa tướng gia xem, sắc mặt càng lúc càng khó coi, rốt cục vẫn là dùng đũa gắp ra một hạt đậu trong thức ăn, tiện tay búng đến chỗ phía sau đầu gối của người nọ.

“A...” Thành linh một tiếng kinh hô vang lên, điệu múa xoay ngừng đột ngột. Người nọ bị đau, đứng thẳng không ổn, thiếu chút nữa ngồi xuống đất.

Bệ hạ cũng không ngờ đang xem hưng trí bừng bừng thì lại xảy ra biến cố, cơ hồ sắp đứng lên khỏi long y đi xuống đỡ người nọ, may sao kịp thời tỉnh táo lại.

Sứ thần Duy Bộ nọ vội quỳ xuống thỉnh tội, bệ hạ không chỉ không tức giận, mà độ lượng nói: “Phái ngự y khám cho hắn xem, có khi bị thương chỗ nào rồi.”

Sứ thần Duy Bộ nọ rất mực cảm kích, không ngừng tạ ơn.

Tiết mục đệm vừa qua, bệ hạ rời ghế đi xuống uống rượu chúc mừng cùng các vị thần tử, đi được phân nửa, chợt thấy dưới chân bị cản, thấy kì quái mới dời long ủng nhìn thử, dưới chân cư nhiên có một hạt đậu.

Bệ hạ khê nhú mày, không biết là vị đại thần nào dãi tay, lại đem đậu ăn đến mười bước có hơn rồi. Bất động thanh sắc liếc nhìn thừa tướng một cái, thừa tướng đối diện bệ hạ mỉm cười nâng chén, bệ hạ hoảng thần, bỗng nhiên nghe không thấy tiếng nói chuyện của người khác nữa.

Bệ hạ không yên lòng, thì trạng thái sẽ không được tốt, uống qua vài chén rồi lui về, để lại thần tử tùy ý.

Một lát sau các vị quan viên tìm thừa tướng kính rượu, mới phát hiện tướng gia cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

Lại nói bệ hạ chân trước vừa bước vào tấm cung, chân sau tướng gia đã theo vào đến.

Bệ hạ xua Tiểu Quế Tử đi, lưng đối diện tướng gia, nói: “Trẫm đã không dự yến, tướng gia nên ở lại bồi khách nhân.”

Tướng gia không đáp lời, đi lên phía trước dùng tư thế bệ hạ thích nhất, ôm lấy bệ hạ từ phía sau.

Nút long bào này cài cao quá, tướng gia cúi vội vàng lật đặt, vừa kéo đai lưng, vừa xoay mặt bệ hạ qua hôn môi.

Bệ hạ tiếp không xuể, quay đầu đi muốn hít thở, lại bị tướng gia nóng lòng lấp kín, suông sã chà đạp. Bệ hạ nói không ra lời, chỉ có thể dùng sức bấu lấy ống tay áo tướng gia, liên tục hít thở khe khẽ, chốc lát đã không đứng thẳng nổi, nhẹ nhàng ngã vào trong lòng tướng gia.

Tướng gia không phải kiểu người có thói quen vừa đi vừa cởi quần áo ném đầy đất, lập tức ôm lấy bệ hạ đi về phía long tháp, đặt bệ hạ xuống ổn thỏa, rồi thuận thế đè lên.

Bước đầu tiên là cởi đai lưng. Động tác của tướng gia có phần thô lỗ, không được tinh tế như trước đây, bệ hạ thoáng nhủ mảy, định nhắc nhở y hai câu, nhưng thỉnh linh nhận ra cái đai lưng đã được cởi xuống kia không biết lại quần lên cổ tay mình từ lúc nào.

“Người làm gì!” Hai mắt bệ hạ tròn tròn, thất kinh.

Một tay tướng gia luồn vào vạt áo bệ hạ rồi nhẹ nhàng xoa nắn, nhân lúc bệ hạ thất thần y cột đai lưng vào trụ giường, sau đó cấn lên vành tai bệ hạ, thở nhẹ nhẹ với giọng ám muội: “Tốt nhất là bệ hạ nhỏ giọng một chút, dẫn người đến sẽ không hay đâu.”

* Châu anh toàn chuyển tinh túc diêu, lục cung hồng tự nhất thì chiêu:

Dịch nghĩa: Ngọc lụa xoay tròn tinh tú rung động, hồng tự lục cung cùng nhau vẫy gọi.

* hồng tự thêm hương: nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp

Lòng yêu cái đẹp thì ai mà chả có. Bởi vì bệ hạ cũng có máu đam – mỹ, thấy giai đẹp là mê ~ mẩn tâm hồn... nên để trừng phạt cái thói hư tật xấu ấy, chương sau chúng ta có...

14. Chương 14: Phiên Vân Phúc Vũ

Từ nhỏ đến lớn, trên giường dưới giường, bệ hạ còn chưa từng bị người cột cổ tay như thế này.

Nếu là người khác, thì đã sớm bị bệ hạ kêu người kéo ra ngoài chém đầu từ lâu.

Nhưng người đó là thừa tướng gia.

Cho nên bệ hạ tuy kinh cũng không sợ, mà lại hiếu kỳ.

Bệ hạ đề thấp giọng hỏi y: “Rốt cuộc ngươi định làm gì? Buông ra mau...”

Thừa tướng bịt tai không nghe, giờ đây thịt đã ở trên thớt, cũng không nóng vội, kéo vạt áo bệ hạ ra một cách thông thả ung dung, tuốt đến bờ vai, ngón cái lần theo làn da mịn màng của bệ hạ đi một đường xuống dưới, sau đó dừng lại ở chỗ đã hơi nhô lên, liếc mắt nhìn bệ hạ: “Tinh thần bệ hạ không tệ.”

Bệ hạ then đỏ mặt, hai tháng nay không ai động vào, tự nhiên chịu không được cố tình khiêu khích.

Tướng gia cười khế, kéo quần bệ hạ xuống, bàn tay không biết đã dính thuốc mỡ từ khi nào, vói xuống dưới người bệ hạ, tìm đến huyết khẩu, xoay tròn chậm chậm.

Xúc cảm lạnh lẽo đó kích thích bệ hạ khiến cho người run lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ —— tướng gia thể nhưng định cứ cột hần như vậy mà làm! Lập tức nóng ruột, nhưng mà tướng gia cột hần chặt lắm, giây không được mảy may, buột miệng nói: “Từ Mộng Phi... Ngươi đừng xằng bậy... Ngươi bình tĩnh một chút...”

Lời tuy như vậy, nhưng bởi trong lòng hồi hộp với lại bị thừa tướng gia im lặng nhìn chăm chăm mà thân thể bắt đầu khô nóng lạ kỳ, một tay tướng gia đè hai chân đang đập lung tung của hần xuống, còn ngón tay bên tay kia thì nhanh chóng công kích vào nơi đã xoa tròn cả buổi.

Hoàng đế đột nhiên cong người lên, đau —— nơi đó đau, lòng cũng đau.

Tướng gia cũng không cho hần nghỉ ngơi chốc lát, ngón tay ác ý cong lại, ấn ép một cách chính xác và mạnh mẽ.

“A —— ”

Bệ hạ kiểm chế không nổi, kinh hô ra tiếng, ngay sau đó thừa tướng đã đưa ngón tay mình đến bên môi bệ hạ, nói: “Cẩn nó.”

Bệ hạ cảm thấy tủi thân, tướng gia trước đây rất là ôn nhu, chưa từng đối xử với hần như thế này, tay đã bị trói, ngay cả tiền hí cũng không chịu dụng tâm làm, còn bảo hần cắn ngón tay, bệ hạ nghĩ nghĩ, trong mắt nổi lên ánh lệ.

Cũng không chịu khóc thành tiếng, vẫn là cắn ngón tay theo lời người nọ, dù sao vẫn còn đỡ hơn là khiến cho kẻ không có mắt nào đi vào đây.

Thứ ở trong người lại thành linh ra sức, bệ hạ khó chịu cuộn người lại, người nọ lại áo mũ chỉnh tề ngồi ở trên giường hỏi: “Đang nghĩ ai?”

Bệ hạ dùng sức cắn ngón tay người nọ, lắc đầu hơi ghen ngào.

Thừa tướng gia mỉm cười: “Cẩn thật đúng là dùng sức.”

Vẫn là nụ cười câu hồn người ấy, bệ hạ nhìn đến ngẩn ngơ, bất tri bất giác thả lỏng miệng, thân thể thành linh bật lên, tướng gia lại đưa vào thêm một ngón tay.

“Người...” Bệ hạ nóng lòng giấy dựa thân thể, nói không ra là vui thích hay là thống khổ, máu mếu khóc, “lấy ra đi...”

Thừa tướng nghe vậy, ngoan ngoãn rút ngón tay ra ngoài một cách chậm rãi, bệ hạ lại không tự chủ được mà kẹp chặt, lúng túng nhìn tướng gia.

Tướng gia liếc hần một cái, hỏi: “Rốt cuộc bệ hạ muốn vi thần làm như thế nào?”

Bệ hạ đỏ mặt, quay đầu đi, không chịu lên tiếng.

Tướng gia rút ngón tay khỏi miệng bệ hạ, cười nhả nhận: “Bệ hạ chỉ cần nói, vi thần tuân chỉ là được.”

Hồi lâu không nghe đáp lời, tướng gia lại tiếp tục muốn rút ngón tay ra.

“Dừng...” Giọng bệ hạ có chút khẩn thiết.

Tướng gia quả nhiên tuân chỉ dừng lại.

Bệ hạ nói: “Ta muốn... Ta muốn...”

“Cái gì?”

“Kêu ra tiếng...” Bệ hạ đỏ mặt.

Bệ hạ không phải người giỏi về ẩn nhẫn, nhưng mà tẩm cung này, bên ngoài còn có một tiểu thái giám không thức thời khiến hần phải ẩn nhẫn. Thế nên tuy rằng vui sướng đấy, nhưng lại không thoải mái. Bởi vậy trong lòng có điểm buồn bực.

Đối với loại chuyện này, bệ hạ thích hưng tới mà đi, hưng cạn mà về. Cho nên, Mộ Vân hiên vẫn luôn được bệ hạ yêu thích rất nhiều. Mà phủ thừa tướng và hoàng cung, thì thiếu đi chút hứng thú như thế.

Giờ này khắc này, bệ hạ lần nữa cảm nhận được điểm không đáng yêu của hoàng cung, hận không thể lập tức xây thêm một gian mật thất ngay trong tẩm cung, lập tức đuổi Tiểu Quế Tử kia tới biên thủy hoang vu, lập tức quán lên eo thừa tướng gia mà kêu ra tiếng.

Cho nên khi bệ hạ ấp a ấp úng thú nhận ba chữ “kêu ra tiếng”, tướng gia sửng sốt.

Cái kiểu do do dự dự chịu ầm ức này của bệ hạ khiến cho y vừa thấy xót vừa vui sướng lạ kỳ, vừa không đành để hần ủy khuất như vậy, lại hận không thể cho hần càng ủy khuất một chút, vừa muốn càng thương yêu hần thêm, lại muốn khiến hần càng thống khổ chút nữa, mâu thuẫn, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Lúc tỉnh táo lại, thì đã cúi người xuống, cùng hần môi lưỡi quấn quýt, ngón tay đang dùng sức ra vào dưới người hần.

“Ừm...” Bệ hạ giãy dụa thân thể, muốn ôm vai tướng gia, nhưng lại lần nữa thất bại... Giữa cơn mộng lung mơ hồ, bệ hạ quyết định ngày mai nhất định phải hạ chỉ bảo phủ nội vụ sau này làm thất lưng ngắn đi một ít.

Có một vật cương cứng chống trên đùi, bệ hạ nhịn không được nhấc chân đến cọ, động tác của ngón tay dưới thân đột nhiên nhanh hơn, bệ hạ uốn eo nghênh hợp không kịp, lại kêu la không ra, rên lên một tiếng bức bối, làm ướt quan bào của tướng gia.

“Ha...” Bệ hạ thất thần nhìn đỉnh màn cứ thế thổ dốc.

Phải thừa nhận, phản ứng của bệ hạ làm cho tướng gia rất vừa ý.

“Chỉ dùng có hai ngón tay mà thôi, cái gì cũng chưa làm đâu.” Tướng gia khẽ mỉm cười, mắt sâu đen như mực, từ từ cởi nút trên quan bào mình, sau đó tiện tay ném bào phục ra ngoài màn.

Thấy bệ hạ nhìn chằm chằm vào mình như hổ đói, thần thái hết như sẽ cướp lấy bất cứ lúc nào, tướng gia không khỏi cười một cái, đưa tay phủ lên thứ mềm nhũn của bệ hạ, hỏi rằng: “Hai tháng nay, bệ hạ qua như thế nào?”

So sánh thái độ trước đây của bệ hạ với tốc chiến tốc thắng của hôm nay, tướng gia chỉ có thể đưa ra một cái kết luận.

Kết luận ấy khiến y vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cho nên cả ngữ khí cũng tận lực mềm mỏng rất nhiều, dỗ cho bệ hạ như rơi vào đám mây.

Tướng gia sát vào bên tai bệ hạ, nhẹ nhàng “Hửm?” một tiếng.

Bệ hạ quay đầu đi.

“Bệ hạ... chỉ có ta sao?”

“...”

Nghe không được đáp án, tướng gia dồn thêm lực trên tay.

Một tiếng kinh hô vang lên, theo đó bệ hạ cắn chặt lấy môi.

Tướng gia dần dần thu đi nụ cười, buông tay, tìm đến phía sau bệ hạ, ngữ khí cũng mất ôn nhu: “Thả lỏng nào.”

Bệ hạ chưa kịp phản ứng, ngay sau đó đã bị hung hăng đẩy vào.

“A...”

Tướng gia nhìn hắn, không còn động tác.

“Người...” Bệ hạ trừng y.

“Chỉ có ta sao?”

Tướng gia nhìn xuống người dưới thân.

Người nọ không nói lời nào, y cũng không nhúc nhích.

Người nọ cong chân lên, thoáng kẹp chặt lấy y.

Tướng gia mặt không biểu tình.

Người nọ chỉ cảm thấy vật trong cơ thể cương hơn nữa, nhưng vẫn im lìm bất động như cũ.

“Người...” Người nọ nhìn y với vẻ diễm đam đáng thương.

Tướng gia nhưng không mềm lòng mấy may.

Người nọ cầu hoan chưa được, trong lòng tức giận, này xem như gì? Hắn dám muốn trẫm hứa hẹn sao? Hắn dựa vào cái gì muốn trẫm hứa hẹn! Chỉ có hắn sao? Vậy còn hắn có chỉ có trẫm hay không? Hắn tâm niệm niệm đều là tên trúc mã kia. Trong lòng hắn có dầm nhỏ không ra cũng nhỏ không được, hắn lại muốn trẫm hứa hẹn!

Ánh mắt sắc mặt người nọ dần dần bắt đầu toát lên nộ ý, ngay cả dục vọng vừa mới lên cao cũng dần dần tan đi, tướng gia nhìn ở trong mắt, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, chịu thua, thấp giọng nói: “Vi thần cũng chỉ có bệ hạ thôi...”

Bệ hạ xứng sốt.

Tướng gia cũng lập tức hồi hận.

Thực là rượu vào nóng đầu, sao lại cứ thế nói ra lời thật lòng, không đâu đánh mất cơ hội, nếu bệ hạ cũng không có tình ý như vậy với y... Vậy y... Vậy bệ hạ... chưa biết sẽ nhìn y như thế nào... E rằng sau này sẽ bị người nọ giẫm dưới lòng bàn chân, vĩnh viễn không có ngày xoay người cũng chưa biết chừng... Theo như cái thói xấu thâm căn của bệ hạ... Nếu hắn dám thực sự... vậy thì ngày mai sau khi tỉnh lại, coi như say rượu nói bậy... liều chết không nhận.

Cứ như thế dựa vào cố ngã ngã say mà nhìn bệ hạ một cách cố chấp.

Lặng im chốc lát, bệ hạ mở miệng: “Chỉ có người... A...”

Tướng gia thâm nhập bất ngờ, ngón cái tách đôi môi đang cắn chặt của bệ hạ ra, khẽ thở dốc: “Lặp lại lần nữa... Vi thần muốn nghe...”

Bệ hạ “Ôi ôi” lắc đầu.

Tướng gia bèn dừng lại.

Bệ hạ vạn phần ủy khuất trừng mắt y, nghẹn ngào ra tiếng: “Chỉ có người chỉ có người... Người vừa ý rồi chứ... A...”

Tướng gia hệt như đã mất đi khống chế, một phát một phát càng lúc càng nhanh: “Kêu ra đi... Vi thần... ở tầm cung bệ hạ... ở lâu lắm rồi, người cho là... Tiểu Quế Tử sẽ nghĩ như thế nào...”

“A...” Bệ hạ cuối cùng nhin không được kêu ra tiếng.

Tướng gia vươn tay cởi thắt lưng, ngay sau đó người nọ liền bầu tay lên, một đêm điên loạn đảo phượng, say sưa tràn trề, vô hạn phóng túng sa đà tự nhiên không cần kể tỉ mỉ, đương nhiên phải bù đắp cho đầy đủ thiếu thốn hai tháng nay rồi.

Sắc trời vừa sáng, Tiểu Quế Tử đi vào thỉnh bệ hạ thượng triều.

Lúc Tiểu Quế Tử nói những lời này, tướng gia đang nằm đè lên người bệ hạ, một tay ấn vai bệ hạ, một tay ôm eo bệ hạ, trần trở hôn dọc theo xương sống bệ hạ.

Nhận thấy được người dưới thân đột nhiên cứng đờ, tướng gia nằm bên tai bệ hạ thấp giọng nói: “Hôm nay miễn triều.”

Nhưng trong nháy mắt người bên dưới lại càng thêm cứng đờ hơn, quay đầu qua nhìn y.

Tướng gia thừa cơ nghiêng người, ôm eo bệ hạ đến gần kề mình, một tay lần theo lồng ngực bệ hạ tìm đến một chỗ nổi lên, nhẹ nhàng xoa nắn đùa bỡn.

Bệ hạ cảm nhận được thứ nóng rực kề sát phía sau đang rục rịch cọ vào bắp đùi mình rất rõ ràng, vừa thẹn vừa giận, cũng không dám lên tiếng, gắng chịu đựng.

Tiểu Quế Tử nghe thấy trong màn có tiếng xột xoạt, cho rằng bệ hạ muốn đứng dậy, định đi vào đỡ.

Lại nghe bên trong truyền ra một giọng nói tận lực đè thấp, nói rằng: “Trong người trẫm thấy không khỏe, hôm nay miễn triều.”

Miễn triều? Tiểu Quế Tử sững sốt, từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay chưa từng miễn triều lần nào... Vậy bên trong... Không dám nhìn thêm, càng không dám ở lâu, Tiểu Quế Tử vội vã chạy ra như bị ma đuổi.

Tay tướng gia trượt vào giữa hai chân bệ hạ, khẽ cười nói: “Hắn nhìn thấy rồi...”

“Nhìn thấy... cái gì... Ha... Người buông... Vừa mới...”

“Không buông... Giày... và cả quan bào của vi thần... đều ở cả ngoài kia...”

“... Sung quân... Ha... Người buông... Không được...”

“Bệ hạ, sau này... ngày này đều miễn triều đi...”

“...”

Trong màn chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc trầm trầm.

Bệ hạ nhất tâm nhị dụng, nghĩ không ra “sau này” là lúc nào.

Cái gọi là quân vô hí ngôn, bệ hạ có thể nào tùy ý hạ chỉ, cắn chặt môi, tuyệt đối không chịu lên tiếng.

“Bệ hạ...” Tướng gia lại khuyên nhủ, “Bệ hạ cần mẫn với chính sự, chính là phúc của bách tính thiên triều ta, sinh thần bệ hạ, lẽ ra nơi nơi ăn mừng, các vị quan viên đã vì quốc sự vất vả cả năm, bệ hạ ban cho một ngày nhàn hạ, chắc chắn sẽ đồng thanh tạ ơn. Cái gọi là thánh minh chi quân, thương cảm hạ thần, ân uy đều toàn, cũng chỉ như vậy mà thôi... Bệ hạ...” Tướng gia cố tình tìm đến chỗ yếu ớt nhất nọ, dùng móng tay gãi lên nhẹ nhẹ.

“A...”

Tướng gia liếm đi giọt lệ chảy ra từ khóe mắt bệ hạ, lại thúc hỏi một tiếng: “Bệ hạ nghĩ như thế nào?”

“... Mượn có... Không muốn...” Bệ hạ nói không nên lời.

Động tác của tướng gia dừng lại.

Chốc lát, cúi đầu hôn lên khóe miệng bệ hạ: “Coi như... lễ vật vi thần tặng sinh thần bệ hạ... Bệ hạ không phải vẫn luôn muốn điều đó hay sao?”

Dung túng tùy hứng của hắn, dung túng lừa nhác của hắn, dung túng cố tình gây sự của hắn, dung túng mục vô pháp kỷ của hắn.

Dung túng kiêu ngạo của hắn.

“... Được...”

Đáy lòng tướng gia, có cái gì đó đã tan ra theo một tiếng “được” ấy rồi, dùng hết toàn lực ôm chặt lấy bệ hạ, ra sức giống như muốn nhồi hắn vào cơ thể mình vậy.

“Bệ hạ...”

“Ừm?”

“Bệ hạ tuyển chọn tú nữ trong cả nước, hao tài tổn của, đối với quốc sự là vô bổ, sau này hãy miễn đi...”

“... Được.”

“Nhóm tú nữ kia cũng thả bọn họ về nhà đi. Từ xưa thâm cung nhiều ai oán, bệ hạ làm vậy, cũng được người trong thiên hạ ca ngợi...”

“... Được.”

“Biên cương chiến sự căng thẳng, không thể thiếu đi đại tướng quân, lập tức ban chỉ cho hần ta xuất kinh đi.”

“Ngươi...” Bệ hạ nhìn thừa tướng với vẻ kinh ngạc, thấy biểu tình tướng gia nghiêm túc lạ thường, nụ cười nhẹ nhàng hiện lên, “Ừ...”

“... Mộ Vân hiên là nơi ngư long hỗn tạp, bệ hạ ở ngôi cửu ngũ, không thể tùy tiện đến nơi nguy hiểm, sau này, cũng đừng đi nữa nhé...”

“...” Bệ hạ mặc cho tướng gia hôn cánh tay mình, nói, “Không...”

Trong lòng cả kinh, tướng gia ngẩng đầu lên.

Bệ hạ nói: “Trẫm... chung quy không thể ở bên dưới người ta mãi...”

Tướng gia nào biết bệ hạ còn mang tâm tư này, nhất thời trở tay không kịp.

Tú nữ gì đó, bệ hạ không thích nữ sắc, bỏ thì bỏ, chẳng hề hấn gì.

Đại tướng quân gì đó, bệ hạ xưa nay cẩn thận, cái gọi là thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, lúc bệ hạ ăn y vẫn chưa biết y là cỏ gần hang, cho nên mới ăn đứt khoát như thế, đại tướng quân ư... muộn rồi.

Nhưng còn Mộ Vân hiên...

Tướng gia cúi đầu chống lại ánh mắt mang mưu đồ dụ người của bệ hạ, thầm nghĩ: “Đây rõ ràng chính là

kẻ nên vĩnh viễn bị đặt ở phía dưới...”

Chẳng qua nói ra miệng, lời đã uyển chuyển đi rất nhiều, tướng gia nói: “Thân thể vạn kim của bệ hạ, chỉ nên được người hầu hạ; nếu đi hầu hạ người, quả thật là giày xéo thiên vật...”

Vừa nói, vừa giở trò, nghiêm chứng lời nói của mình, quả nhiên nghe được tiếng rên rỉ giống như âm thanh từ thiên đường.

Bệ hạ dùng hết toàn lực khắc chế bản thân, đè lại tay tướng gia, xoay người nằm sấp lên người tướng gia, ánh mắt sâu thẳm, vươn ngón trỏ, xoay tròn mấy vòng trước ngực tướng gia, nói: “Chỗ này của thừa tướng... có cái dằm... cần trảm không thoải mái cho lắm... Rút ra đi...”

Vừa nói, vừa hôn lên, đầu lưỡi liếm láp khảy lên khảy xuống, kêu lên nhép nhép, chỉ nghe âm thanh thôi đã khiến người nhẫn không nổi, bệ hạ ngẩng đầu lên, cười nói: “Cứng quá...”

Tướng gia không nghĩ tới bệ hạ mà bắt đầu câu dẫn người ta, thủ đoạn lại đến trình độ lô hỏa thuần thanh như vậy, nhất thời quên bằng tính toán, chỉ xiết chặt lấy eo bệ hạ rồi vuốt ve tìm kiếm rãnh mộng bệ hạ, cả buổi mới tìm về lý trí, khàn giọng hỏi rằng: “Bệ hạ cho rằng... cái dằm kia là gì...”

“Hừ...” Bệ hạ nhẹ nhàng cười một cái, tận lực che đi huyệt hắc trong mắt, cúi đầu tiếp tục dùng đầu lưỡi đùa bỡn chỗ ban này.

Năm ngón tay tướng gia xen vào tóc bệ hạ, ép người ngẩng đầu lên.

Tướng gia nghĩ mình quả thực là đã say.

Say be bét hết cả rồi.

“Đó là... bệ hạ người a... Bệ hạ muốn nhổ ra thế nào...”

Tướng gia nhìn, trong giọng nói bất tri bất giác mang theo nộ khí: “Tiểu quan trong Mộ Vân hiên kia, đều là thân mật của bệ hạ chứ gì.”

“Tiêu vĩ cầm trong phòng Tịnh Ngọc nọ, có khi cũng là bệ hạ tặng nhỉ.”

“Những lúc vi thần không ở bên cạnh bệ hạ, bệ hạ sẽ đi tìm Tịnh Ngọc đúng không?”

“Những lúc Tịnh Ngọc không có mặt, bệ hạ còn có Trương Tam Lí Tứ Vương Ngũ Triệu Lục, chỉ cần có người bồi, ai cũng được chứ gì.”

“Tim của bệ hạ đến tốt cùng là lớn cỡ nào? Thấy một người thì thích một người.”

“Chiêu thuật câu nhân toàn thân trên dưới của bệ hạ, đều là học được từ cái nơi quỷ quái chết tiệt kia chứ gì!”

“Bệ hạ tới cùng là nỗ lực học cỡ nào, mới có thể đạt đến cảnh giới như hôm nay!”

Bực tức ứ đọng đã lâu của tướng gia giờ cứ như hồng thủy phá đê, nhất cổ tác khí tuôn trào.

Đến khi phát tiết xong xuôi, mới ngạc nhiên phát hiện sắc mặt bệ hạ trắng bệch cả rồi.

“Bệ hạ...” Từ Mộng Phi hoảng hốt.

“Tử Nhiên... Ta...”

Bệ hạ kinh ngạc nhìn y.

“Tử Nhiên... Ta...”

Tướng gia không biết làm sao, muốn nói tiếng xin lỗi, nhưng vô luận như thế nào cũng nói không nên lời.

Những chuyện kia, những chuyện kia, chẳng lẽ không phải chính là như vậy hay sao?

Không phải y tận mắt nhìn thấy, thì là Trần Tử Nhiên chính miệng nói cho y.

Chẳng qua là nói trắng mọi chuyện ra mà thôi, nhưng vì sao lại lộ ra biểu tình bị tổn thương sâu sắc như vậy.

“Tử Nhiên... Ta... Người đừng tức giận...”

Bệ hạ im lặng hồi lâu, đột nhiên bật cười nói: “Tức giận? Sao ta lại tức giận.”

“Tử Nhiên... Ta...”

“Thì ra người... để bụng như vậy sao...”

Tướng gia ngây ra.

“Thì ra... người để bụng như vậy a...”

Bệ hạ cười, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm đôi môi, sau đó cúi người, dọc theo lồng ngực tướng gia hôn xuống phía dưới.

Tướng gia nhìn người đang vùi đầu vào giữa hai chân mình, không dám tin tưởng.

Say say, đều say cả rồi.

Ta điên rồi, bệ hạ cũng điên rồi.

Ngày mai, không, hôm nay tỉnh lại, nhất định sẽ có người hối hận.

Sẽ hối hận a...

Tỉnh lại nhất định sẽ hối hận a...

Đây là tửu hậu loạn tính, tửu hậu loạn tính a...

Tướng gia khe khẽ than một tiếng, rốt cục cũng nhịn không được nữa, ấn mạnh người nọ về phía mình, một phát đẩy vào chỗ sâu nơi yết hầu...

—

* lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện (tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..)

* nhất cổ tác khí: một tiếng trống khí thế bừng bừng

—

Kèm theo một bức minh họa nóng bỏng

15. Chương 15: Những Chuyện Sau Đó

Nhất

“Thánh thượng có chỉ, hôm nay miễn triều.”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Nhị

“Thánh thượng có chỉ, đại tướng quân Phi Long lập tức khởi hành đi quân doanh Tây Bắc.”

“Thần... tuân chỉ.”

Tam

“Thánh thượng có chỉ, hôm nay miễn triều.”

“... Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Quế công công hãy dừng chân. Xin hỏi Quế công công, tại sao bệ hạ liên tiếp miễn triều hai ngày.”

“Quế công công lắc đầu là có ý gì? Quế công công là người kề cận hoàng thượng nhất... Quế công công ngại dừng chạy a...”

Tứ

“Nô tì thỉnh an Hỉ công công.”

“Ngươi là...”

“Nô tì Tiểu Quế Tử, bệ hạ bảo nô tì đến thay Hỉ công công làm việc...”

Ngũ

“Thánh thượng có chỉ, thừa tướng Từ Mộng Phi lơ là nhiệm vụ, làm việc chểnh mảng, phạt nửa năm bổng lộc, tạm thời cách chức cấm túc ba tháng.”

“... Vi thần, khấu tạ hoàng thượng long ân.”

“Hỉ công công, chẳng hay Từ thừa tướng đã phạm vào chuyện gì?”

“Hỉ công công, trong khi thừa tướng đình chức, thánh thượng nhưng có ý giao cho ai tạm thời đảm đương

chức thừa tướng hay không?”

“Hỉ công công, chúng thần quả thực có chuyện quan trọng muốn cầu kiến bệ hạ, thỉnh Hỉ công công bẩm báo một phen đi...”

“Thánh thượng mệt mỏi, đang nghỉ ngơi kia kìa, chuyện to đến đâu, đều chờ ngày mai tảo triều hãy bàn.”

Lục

“Bệ hạ, đây là thư Từ thừa tướng sai người phi khoái mã đưa tới.”

“Đọc... Đưa qua đây trẫm nhìn xem...”

“Trúc mã của vi thần, bệ hạ đã từng gặp qua, đến kinh tìm người, hẹn gặp thần tại Vọng Giang lâu, vi thần bỗng lộc ít ỏi, không đủ để thết đãi tận tình, đặc biệt xin bệ hạ giúp đỡ đôi chút.”

“Ta hẹn chính là hần, người nhất định đi theo tới làm chi vậy?”

“Hừ, nếu chẳng phải hần cầu ta theo đến, ta nào có rảnh rang như vậy. Thế nào, rốt cục biết quay về tìm tướng công người rồi?”

“Người... Người nói tướng công ai!”

“Ồ ồ! Không phải tướng công người à, vậy chắc cũng đã thành tướng công người khác rồi chưa biết chừng...”

Thất

“Trẫm nói, trẫm muốn ở trên.”

“Lần kia chẳng phải bệ hạ đã ở trên rồi? Chỉ là sau đó bệ hạ mệt đứt dừ đi, vi thần mới tiếp nhận đấy thôi.”

“Đó... không giống nhau. Người không cho trẫm ở trên, mai trẫm sẽ không dự tảo triều.”

“Cũng được.”

“... Người! Người rất không có nguyên tắc!”

“Vi thần lơ là nhiệm vụ, thỉnh bệ hạ giáng tội...”

“Ngươi... A... Ngươi chậm một chút...”

“Chậm một chút?”

“Nhanh... Nhanh lên một chút...”

“Nhanh lên một chút?”

“A... Ngươi hỗn đản...”

“Vi thần hành sự bất lực, thỉnh bệ hạ giáng tội...”

“Không được... Đừng mà...”

“Một lần cuối cùng, vi thần xin thề... Vi thần nhịn đã vài ngày...”

“A... Ngươi khi quân... A... Trẫm muốn thôi chức ngươi...”

Hỉ công công đi rồi.

Quế công công về rồi.

Hỉ công công đi vội vội vàng vàng, các đại thần còn không kịp nghe ngóng tin tức.

May sao Quế công công trở về kịp thời.

Quế công công không được thông minh sắc sảo như Hỉ công công, Quế công công hiền lành dễ gần, các đại thần đều thích nghe ngóng tâm tình bệ hạ từ hân.

Kỳ thực cũng là việc mỗi năm một lần, hân các đại thần sớm đã tập mãi thành thói quen rồi. Nhưng bởi vì vẫn luôn không hiểu được nguyên do trong đó, nên vẫn luôn thấy như nghẹn ở cổ họng, chung quy có ý bí mật dò xét chút ít.

Nói trắng ra ấy, chính là cái chuyện mỗi năm khi sinh thần bệ hạ qua đi, nơi làm việc của hai vị công công nọ chung quy phải đổi một phát.

Bệ hạ thực là hỉ nộ vô thường a... Khiến các đại thần nắm bắt không được, không dám đoán mò quân tâm, lẫn nhau tương vọng, trong ánh mắt đều đan xen hiểu ngầm —— nỗi cảm khái gần vua như gần cộp...

Tướng gia lại bị phạt bổng lộc, đã nhiều ngày đình tấu, sắc mặt vô cùng không dễ nhìn.

Các đại thần cảm thấy, tướng gia làm quan như vậy, thực là chẳng có gì hay ho —— vừa lao động không công, lại cứ bị bệ hạ mắng nhiếc chửi rủa. Ai nấy đều thấy được, bệ hạ đang cố tình khiến cho tướng gia phải già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, sớm ngày cáo lão về quê, mà tướng gia thì cứ không biết phải trái, một mực ngơ ngơ ngồi trên vị trí này, sớm muộn cũng sẽ rơi vào kết cục thê lương mà thôi.

Ôi... Tiếc cho hần khôn khéo hơn người, lại cũng kham không nổi bốn chữ công danh lợi lộc.

Đó đều là mây bay trước mắt thôi a... Hà tất cố chấp.

“Quế công công... Quế công công, lần này Hỉ công công lại xảy ra chuyện gì, lại bị đưa đến tiệm đồ da kia rồi...”

“Ô, Quế công công, ngài cứ luôn lắc đầu làm chi... Quế công công, bản quan cũng không có ý gì khác, chỉ là hiếu kỳ... Quế công công, ngài đã rất lâu không nói với bản quan một câu... Quế công công, trước đây ngài đâu phải như vậy a... Quế công công, ngài đây là khinh thường bản quan rồi...”

“Đúng rồi Quế công công, năm nay sinh thần bệ hạ, sao không có miễn tảo triều a...”

“Đúng vậy a... Bản quan xem chút nữa là lỡ tảo triều rồi a... Thế nào trước đó cũng không có ai đến thông tri bản quan...”

“Ô, Quế công công, ngài đừng chạy a... Quế công công, sách của ngài, sách rơi...”

“Lạ thật đấy, Quế công công cư nhiên cũng sẽ đọc sách... Đây là sách gì vậy ta...”

“Nhìn xem nhìn xem...”

“Này...”

“Cái này...”

“Thế nào lại...”

“Chẳng phải hần...”

“Đúng thế...”

“Hắn đã không còn, vậy mà lại...”

“Đúng vậy, không ngờ a...”

“Cũng có thể hiểu được a...”

“Cũng phải, cũng phải... Coi như là...”

“Một mình khai phá một con đường đi...”

Đây chính là nội tình:

Bệ hạ: “Thừa tướng, trẫm... cảm thấy tranh này vẽ rất tốt...”

Thừa tướng: “Phải chăng bệ hạ đã suy nghĩ quá nhiều rồi...”

Bệ hạ: “Thừa tướng hàng năm tặng quà đều y như nhau, trẫm... thấy hơi chán ngấy rồi...”

Thừa tướng: “Bệ hạ... Thánh nhân nói... nhân tâm không đủ rắn nuốt voi...”

Bệ hạ: “Trẫm... chính là chân long...”

Thừa tướng: “Bệ hạ nhất quyết...”

Bệ hạ: “Nhất quyết.”

Thừa tướng: “Vậy thứ cho thần vô pháp nhận lệnh...”

Bệ hạ: “Ngươi! Ngươi dám!”

Thừa tướng: “Vì sao không dám?”

Bệ hạ: “Ngươi dám! Bây giờ... đều đã... ngươi nhanh để trẫm...”

Thừa tướng: “Vậy kệ bệ hạ thôi...”

Bệ hạ: “Từ Mộng Phi! Nếu hôm nay người dám xuống khỏi giường ta, ngày mai ta sẽ đi Mộ Vân hiên!”

Thừa tướng: “Nơi đó ấy à? Một năm trước vi thần đã sai người niêm phong rồi, chắc là vì lâu quá bệ hạ không xuất cung đấy thôi... Mấy cái chỗ đó, quả thực tổn hại xã hội!”

Bệ hạ: “Người! Trẫm muốn thôi quan người!”

Thừa tướng: “Mọi chuyện theo ý người. Vi thần bãi quan rồi sẽ phản hương quy điền ngay.”

Bệ hạ: “Người! Người mơ thật đẹp! Trẫm lại chẳng thôi người, trẫm phạt bổng lộc người...”

Vi thần rất bận – toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-than-rat-ban>